

VERICA TRSTENJAK
FŐTANÁCSNOK INDÍTVÁNYA

Az ismertetés napja: 2008. október 2.¹

Tartalomjegyzék

I	– Bevezetés	I - 7057
II	– Jogi háttér	I - 7057
III	– A tényállás és az eljárás	I - 7061
	A – A jogvita előzményei	I - 7061
	B – Az Elsőfokú Bíróság előtti eljárás és a megtámadott ítélet	I - 7062
	C – A Bíróság előtti eljárás és a felek kérelmei	I - 7063
	D – A megtámadott rendelet részben visszamenőleges megsemmisítése	I - 7063
IV	– Bevezető megjegyzések	I - 7064
	A – A megtámadott rendeletnek az Elsőfokú Bíróság általi felülvizsgálata	I - 7064
	B – A megtámadott ítéletnek a Bíróság általi felülvizsgálata	I - 7065
V	– A fellebbezés elfogadhatóságáról	I - 7066
	A – A felek érvei	I - 7066
	B – Jogi értékelés	I - 7066
VI	– Az első fellebbezési jomalapról	I - 7068
	A – A megtámadott ítélet	I - 7068
	B – A felek érvei	I - 7068
	C – Jogi értékelés	I - 7070
	D – Következtetések	I - 7073

1 – Eredeti nyelv: német.

VII – A második fellebbezési jogalapról	I - 7073
A – A második fellebbezési jogalap első részéről	I - 7074
1. A megtámadott ítélet	I - 7074
2. A felek érvei	I - 7074
3. Jogi értékelés	I - 7077
4. Következtetések	I - 7079
B – A második fellebbezési jogalap második részéről	I - 7080
1. A megtámadott ítélet	I - 7080
2. A felek érvei	I - 7080
3. Jogi értékelés	I - 7082
4. Következtetések	I - 7084
VIII – A harmadik fellebbezési jogalapról	I - 7084
A – A megtámadott ítélet	I - 7084
B – A felek érvei	I - 7085
C – Jogi értékelés	I - 7086
1. A jogdíjak okozati összefüggésre gyakorolt hatása	I - 7087
2. A kár értékelése	I - 7089
D – Következtetések	I - 7092
IX – A jogi értékelésből levont következtetések	I - 7092
X – Költségek	I - 7092
XI – Végkövetkeztetések	I - 7093
I - 7056	

I – Bevezetés

1997. október 6-i 2026/97/EK tanácsi rendelet⁴ (a továbbiakban: alaprendelet⁵) képezi.

1. A jelen ügyben az Európai Közösségek Bíróságának (a továbbiakban: Bíróság) a Moser Baer Ltd indiai cég által az Elsőfokú Bíróság (a továbbiakban: Elsőfokú Bíróság) T-300/03. sz., Moser Baer kontra Tanács ügyben 2006. október 4-én hozott ítélete² ellen (a továbbiakban: megtámadott ítélet) előterjesztett fellebbezésről kell döntenie.

4. Az alaprendelet 5. cikke szerint:

„A kiegyenlíthető támogatás összegének kiszámítása

2. A fellebbező és az elsőfokú eljárásban felperes fél (a továbbiakban: fellebbező) a megtámadott – az Indiából származó írható CD lemezek behozatalára vonatkozó végleges kiegyenlítő vám kivetéséről szóló, 2003. június 2-i 960/2003/EK tanácsi rendelet³ (a továbbiakban: megtámadott rendelet) ellen benyújtott megsemmisítés iránti kérést elutasító – ítélet hatályon kívül helyezését kéri.

A kiegyenlíthető támogatás összegét e rendelet alkalmazásában a támogatásban részesülő félre átruházott, a támogatás alkalmazásával kapcsolatosan lefolytatásra kerülő vizsgálati folyamat során a vizsgált időszak vonatkozásában feltárt gazdasági előny mértékének megfelelően kell kiszámítani [...]”

II – Jogi háttér

3. A megtámadott rendelet kibocsátásának jogi alapját az Európai Közösségben tagsággal nem rendelkező országokból érkező támogatott behozattal szembeni védelemtől szóló,

5. Az alaprendelet 7. cikkének (3) bekezdése, amely a támogatás kiszámításáról tartalmaz általános rendelkezéseket, a következőképpen rendelkezik:

„Amennyiben a támogatás tárgyi eszközök beszerzéséhez vagy jövőbeli beszerzéséhez

2 – A T-300/03. sz., Moser Baer India kontra az Európai Unió Tanácsa ügyben 2006. október 4-én hozott ítélet (EBHT 2006., II-3911. o.).

3 – HL L 138., 2003.6.5., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 11. fejezet, 46. kötet, 250. o.

4 – HL L 288., 1997.10.21., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 11. fejezet, 10. kötet, 78. o.

5 – A támogatott behozattal szembeni kiegyenlítő vámok rendeleti formában kerülnek kivetésre. Mivel a kiegyenlítő vámok kivetéséről szóló rendelet jogi alapja maga is rendelet, a jogalapot szolgáló és a szubvencióellenes rendelet meghozatalának jogi kereteit megeremlítő rendeletet alaprendeletnek nevezük.

kapcsolható, a kiegyenlíthető támogatás összegét az érintett gazdasági ágazatban a szóban forgó eszközök esetében szokásosan alkalmazott értékcsökkenési módszert tükröző értékcsökkenési időszakra kivetítve számítják ki.”

b) az ilyen importnak a Közösség gazdasági ágazatára gyakorolt hatásaira.

6. Az alaprendelet 8. cikke előírja:

„Kármegállapítás

[...]

(3) A támogatott import mennyisége vonatkozásában meg kell vizsgálni, hogy akár abszolút értelemben, akár a Közösségen belüli termelés vagy fogyasztás vonatkozásában bekövetkezett-e jelentős mértékű növekedés a támogatott import mennyiségében. A támogatott importnak az árakra gyakorolt hatásának vonatkozásában meg kell vizsgálni, hogy a támogatott import a Közösség érintett gazdasági ágazata hasonló termékének az áraihoz képest előidézett-e jelentős mértékű árcsökkenést, illetve hogy az ilyen import nem csökkenti-e más módon jelentős mértékben az árakat, vagy nem akadályozza-e jelentős mértékben olyan áremelés bevezetését, amelynek végrehajtása egyébként megtörténhetett volna. Ezek közül a tényezők közül egy vagy több megléte nem szükségszerűen ad döntő iránymutatást.

[...]

(2) A kár megállapítását valós bizonyítéokra kell alapozni, és a kár megállapítása céljából elvégzendő vizsgálatnak ki kell terjednie:

a) a támogatott import mennyiségére és a támogatott importnak a Közösség piacain forgalmazott hasonló termékek áraira gyakorolt hatásaira;

(5) A támogatott importnak a Közösség érintett gazdasági ágazatára gyakorolt hatását célzó vizsgálatnak ki kell terjednie az összes olyan vonatkozó közgazdasági tényező és mutatószám kiértékelésére, amelyek az adott gazdasági ágazat állapotát és fejlődési irányait jelzik, beleértve annak a ténynek a megállapítását, hogy az érintett ágazat még mindig egy múltbeli támogatás vagy dömpingáron értékesített termék hatásaiból

való kilábalás szakaszában van-e; a kiegyenlíthető támogatások összege nagyságrendjének megállapítását; az értékesítési forgalom, a nyereségesség, a termelékenység, a piaci részesedés, a befektetések megtérülése és a kapacitáskihasználtság terén bekövetkezett tényleges vagy potenciális hanyatlás mértékének megállapítását; a Közösség árait befolyásoló tényezők megállapítását; a pénzforgalmi mutatókra, készletekre, foglalkoztatottságra, munkabérekre, növekedésre, tőkeszerző vagy befektetési képességre gyakorolt tényleges és potenciális negatív hatások megállapítását; valamint a mezőgazdaság esetében annak megállapítását, hogy nem növekedtek-e a kormányzat támogató programjaira nehezedő terhek. Ez a felsorolás nem tekintendő teljesnek, és nem szükségszerű, hogy ezek közül a tényezők közül akár egy, akár több ezekkel a kérdésekkel kapcsolatosan megadja a döntéshez szükséges választ.

(6) A (2) bekezdés rendelkezései szerint bemutatott lényeges bizonyítékok előterjesztésével bizonyítani kell, hogy a támogatott import e rendelet rendelkezései értelmében kárt okoz. Ezeknek különösen annak a bizonyítására kell kiterjednie, hogy a (3) bekezdés rendelkezései szerint meghatározott mennyiségi és/vagy árszintek az (5) bekezdés rendelkezései szerinti módon hatással vannak a Közösség érintett gazdasági ágazatának működésére, és hogy ez a hatás olyan mértékű, amely lehetővé teszi annak lényeges mértéket megtestesítő minősítését.

(7) A Közösség érintett gazdasági ágazata számára sérelmet előidéző támogatott importon kívül egyidejűleg más ismert tényezőket is figyelembe kell venni annak biztosítása érdekében, hogy az egyéb ilyen tényezők

által előidézett sérelmek hatásai ne legyenek a (6) bekezdés rendelkezési értelmében a kérdéses támogatott import által előidézett hatásoknak tulajdoníthatók. E vonatkozásban figyelembe vehető tényező a nem támogatott import mennyisége és piaci ára, a keresletcsökkenés vagy a fogyasztási minták megváltozása, a korlátozó kereskedelmi gyakorlatok alkalmazása és versengés a kérdéses harmadik ország és a Közösség termelői között, a technológiai fejlődés, az exportteljesítmények, valamint a Közösség érintett gazdasági ágazatának termelékenysége.”

7. Az alaprendelet 15. cikke (1) bekezdésének harmadik mondata szerint a kiegyenlíthető vám nem haladhatja meg a kiegyenlíthető támogatások összegét, ugyanakkor alacsonyabbnak kell lennie, ha alacsonyabb vám elegendő a Közösség érintett gazdasági ágazata számára okozott kár megszüntetéséhez.

8. Az alaprendelet 28. cikke szerint:

„Az együttműködés hiánya

(1) Amennyiben bármely érdekelt fél megtagadja az információkhoz való hozzáférés engedélyezését, vagy az e rendeletben előírt határidőkön belül egyéb módon elmulasztja a szükséges információ nyújtását, vagy

jelentős mértékben akadályozza a vizsgálat lefolytatását, a rendelkezésre álló tények alapján mind ideiglenes, mind végleges jóváhagyó vagy elutasító végső megállapítások tehetők.

Amennyiben a feltárt tények alapján megállapítható, hogy bármely érdekelt fél valótlan vagy félrevezető információkat közölt, az ilyen információkat figyelmen kívül kell hagyni, és a megállapításokat a rendelkezésre álló tényekre kell alapozni.

Az érdekelt feleket tájékoztatni kell az együttműködés elmulasztásának következményeiről.

[...]

(3) Amennyiben egy érdekelt fél által benyújtott információ nem tekinthető minden szempontból a lehető legmegfelelőbbnek, az ilyen információt ezek ellenére nem szabad figyelmen kívül hagyni, feltéve hogy a hiányosságok nem okoznak indokolatlan mértékű nehézséget az ésszerűen elvárható pontosságú tények feltárásában, és ha az információkat a megfelelő módon és a megfelelő határidőkön belül nyújtották be és azok ellenőrizhetők, valamint, ha az információkat szolgáltató fél az információk nyújtásakor a képességei szerint tőle elvárható igyekezetet tanúsította.

I - 7060

(4) Amennyiben egy benyújtott bizonyítékot vagy információt nem fogadnak el, az információ vagy bizonyíték benyújtóját azonnal tájékoztatni kell az elutasítás okáról, és lehetőséget kell biztosítani számára, hogy a meghatározott határidőn belül további magyarázatokkal szolgálhasson. Ha a magyarázatok nem elegendőek, az ilyen bizonyítékok vagy információk elutasításának okát nyilvánosságra kell hozni.

(5) Ha a megállapítások, a kiegyenlíthető támogatásokkal kapcsolatos megállapításokat is beleértve, az (1) bekezdés rendelkezéseinek alapulnak, ez vonatkozik a panaszigényekkel benyújtott információkra is, az ilyen megállapításokat a vizsgálat lefolytatási határidejének megfelelő figyelembevételével, és amikor az a gyakorlatban végrehajtható, más rendelkezésre álló független forrásokkal, például kiadott árlistákkal, hivatalos statisztikai adatokkal, vámbevallásokkal vagy a vizsgálat során másik érdekelt felektől származó információkkal összevetve ellenőrzik.

(6) Ha egy érdekelt fél elmulasztja az együttműködést, vagy csak részlegesen hajlandó együttműködni olyan módon, hogy a szükséges információt visszatartja, a várható eredmény az érintett fél számára kedvezőtlenebb lesz, mintha hajlandó lett volna az együttműködésre.”

III – A tényállás és az eljárás

A – A jogvita előzményei

9. A fellebbező társaság – amelynek székhelye Indiában található – különböző típusú memóriahordozókat gyárt, többek között írható CD-eket (a továbbiakban: CD-R).

10. 2002. május 17-én a Committee of European CD-R Manufacturers (a továbbiakban: CECMA) által benyújtott panasz alapján a Bizottság vizsgálatot indított az Indiából származó CD-R-ek behozatala tárgyában.⁶ A Bizottság 2003. május 20-án született javaslata alapján a Tanács elfogadta a megtámadott rendeletet. A megtámadott rendeletben 7,3%-os végleges kiegyenlítő vámot vetett ki az Indiából származó CD-R-ek behozatalára.

11. A megtámadott rendeletben a Tanács megállapította, hogy a fellebbező támogatásban részesült, mikor meghatározott beruházások tekintetében (a továbbiakban: támogatott eszközök) mentesült a behozatali vám alól.⁷

12. Az előny kiszámításakor a Tanács hatéves amortizációs időszakot vett alapul.⁸ Ezt azzal indokolta, hogy a támogatott eszközök CD-R lemezek gyártására szolgáló öntőformák, nem pedig gépek. A fellebbező kifogását, miszerint az eszközök könyvelésüknek megfelelően gépeknek minősülnek, és így a kiindulási alapot a tizenhárom éves amortizációs időszak képezi, a Tanács azzal az indokkal utasította el, hogy a fellebbező a szóban forgó eszközök értékcsökkenési leírására vonatkozóan könyvelésében és adóbevallásában egymásnak ellentmondó adatokat tüntetett fel.⁹

13. A közösségi iparnak okozott kár megállapítása során a Tanács különösen arra támaszkodott, hogy 2000-tól kezdődően a vizsgált időszakig (2001. április 1-jétől 2002. március 31-ig) nőtt a CD-R lemezek behozatala Indiából a Közösség területére, és ugyanebben az időszakban 59%-kal esett a CD-R lemezek eladási ára a Közösség területén, amelynek következtében a vizsgált időszak alatt átlagosan 17,7%-kal kínáltak alá a közösségi ipar költséget nem fedező eladási árainak. A Tanács e tekintetben az Eurostat alapján megállapított adatokat összevetette a fellebbező által szolgáltatottakkal, és arra a végkövetkeztetésre jutott, hogy azok hasonló eredményekhez vezetnek.¹⁰ A készletek tekintetében a Tanács a vonatkozó időszakra (1998. január 1-jétől a vizsgált

6 – HL 2002. C 116., 4. o.

7 – A megtámadott rendelet (38)–(47) preambulumbekzdése.

8 – Ezt a Tanács 4,2 évre csökkentette, lásd a megtámadott rendelet (43)–(45) preambulumbekzdését.

9 – Lásd a megtámadott rendelet (39)–(41) preambulumbekzdését.

10 – Lásd a megtámadott rendelet (58)–(64) preambulumbekzdését.

időszak végéig) negatív trendet állapított meg.¹¹

14. A kár okaira vonatkozó megállapításai keretében a Tanács többek között a fellebbező azon érveléssel foglalkozott, hogy a szabadalmak jogosultja a CD-R lemez gyártóitól – versenyellenes módon – túlzott mértékű jogdíjat követelt. A kár keletkezésére gyakorolt hatást mindenekelőtt amiatt zárta ki, hogy mind a fellebbezőnek, mind a közösségi iparág gyártóinak fizetniük kellett ezeket a jogdíjakat már azelőtt is, hogy az általa megállapított károkozás megtörtént volna. A megállapított kárt ezért nem lehet a jogdíjak fizetésére visszavezetni.¹²

B – Az Elsőfokú Bíróság előtti eljárás és a megtámadott ítélet

15. A fellebbező a megtámadott rendelet ellen keresetet nyújtott be. A Bizottság és a CECMA számára megengedték, hogy a Tanács kérelmeinek támogatása végett beavatkozzanak.

11 – A készletekről lásd a megtámadott rendelet (80)–(89) preambulumbekzdését.

12 – Lásd a megtámadott rendelet (134) és (135) preambulumbekzdését.

16. A fellebbező keresetében különösen az alábbiakat kifogásolta¹³:

- a támogatott eszközök öntőformaként való besorolását, azaz hogy minden támogatásra jogosult eszközt öntőformának minősítettek (a második jogalap második része);
- a közösségi ipar által elszenvedett kár megállapításának alapjául szolgáló tényállás hibás megállapítását, mégpedig különösen az ár-trend és a készletek vonatkozásában (harmadik jogalap);
- az alaprendelet 8. cikke (6) és (7) bekezdésének megsértését, tekintettel a szabadalmak jogosultjának a CD-R-ekre vonatkozóan felszámított állítólagos versenyellenes jogdíja hatásának vizsgálatára.

17. Az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítéletben a fellebbezőnek a megtámadott rendelet elleni keresetét teljes egészében elutasította,

13 – Itt csak a fellebbezési eljárásban szerepet játszó jogalapokat említtem.

és a fellebbezőt a saját, valamint az alperes költségeinek viselésére kötelezte.

19. A Tanács és a Bizottság azt kéri, hogy a Bíróság:

- utasítsa el a fellebbezést; és

C – A Bíróság előtti eljárás és a felek kérelmei

18. A fellebbező a jelen fellebbezést 2006. december 22-én kelt – a Bíróság Hivatala által 2006. december 28-án nyilvántartásba vett – beadványával terjesztette elő. Azt kéri, hogy a Bíróság:

- kötelezze a fellebbezőt az első- és másodfokú eljárásban felmerült költségek viselésére.

- helyezze hatályon kívül a megtámadott ítéletet;

20. Az írásbeli szakasz során a fellebbező, a Tanács és a Bizottság nyújtottak be észrevételeket. A 2008. július 10-én megtartott tárgyaláson részt vett a fellebbező, a Tanács és a Bizottság is.

- adjon helyt a fellebbező az Elsőfokú Bíróság előtti eljárás során előterjesztett kérelmének, azaz semmisítse meg a megtámadott rendeletet, amennyiben az a fellebbezőre vonatkozik; és

D – A megtámadott rendelet részben visszamenőleges megsemmisítése

- kötelezze a Tanácsot a fellebbező részéről a fellebbezési és az Elsőfokú Bíróság előtti eljárás során felmerült költségek viselésére.

21. A megtámadott rendeletet a Tajvanból származó írható CD lemezek behozatalára vonatkozó dömpingellenes vám kivetéséről szóló 1050/2002/EK rendelet hatályon kívül helyezéséről és a vám visszafizetéséről vagy elengedéséről, valamint az Indiából származó írható CD lemezek behozatalára vonatkozó kiegyenlítő vám kivetéséről szóló 960/2003/EK rendelet hatályon kívül helyezéséről, a vám visszafizetéséről vagy elengedéséről és az arra vonatkozó eljárás megszü-

teséséről szóló, 2007. október 30-i 1293/2007/EK tanácsi rendelet¹⁴ (a továbbiakban: hatályon kívül helyező rendelet) 2006. november 5-től kezdődően hatályon kívül helyezte. A hatályon kívül helyező rendelet azonban nem érinti a megtámadott rendeletnek a hatálybalépésétől az említett időpontig tartó alkalmazhatóságát.

IV – Bevezető megjegyzések

22. A megtámadott rendelet az alaprendelet alapján a támogatott behozattal szemben kiegyenlítő vámot vetett ki. Mielőtt megvizsgálánák a fellebbezés egyes jogalapjainak elfogadhatóságát és megalapozottságát, először röviden kitérnék az Elsőfokú Bíróságnak az effajta rendeletek megsemmisítésére irányuló keresetek elbírálása során ellátandó feladataira (A), valamint röviden bemutatnám, hogy a fellebbezés során a Bíróság az Elsőfokú Bíróság ítéletét milyen terjedelemben vizsgálhatja felül (B).

A – A megtámadott rendeletnek az Elsőfokú Bíróság általi felülvizsgálata

23. A megtámadott rendelettel egy támogatott behozattal szembeni kereskedelempolitikai védintézkedést vezettek be. Mivel a

kereskedelempolitikai védintézkedés meghozatalához szükséges gazdasági adatok szolgáltatása, értékelése és mérlegelése összetett feladat, az állandó ítélkezési gyakorlat szerint a Közösség szervei e téren mérlegelési mozgásterrel rendelkeznek.¹⁵ Ezért az érdekelt felek kötelezettsége, hogy már az igazgatási eljárás folyamán a számukra kedvező tényeket bemutassák.¹⁶

24. Az Elsőfokú Bíróság a támogatott behozattal szemben kiegyenlítő vámot kivető rendeletet az EK 230. cikk szerinti megsemmisítés iránti kereset alapján felülvizsgálhatja. Ezzel összefüggésben azonban figyelembe kell venni, hogy az alaprendelet által a Közösség szervei számára megállapított mérlegelési mozgáster felett csak korlátozott bírói felülvizsgálat gyakorolható.¹⁷ Az Elsőfokú Bíróság által e területen eszközölt felülvizsgálat csak annak a kérdésnek a vizsgálatára korlátozódik, hogy betartották-e az ügyre vonatkozó eljárási szabályokat, helyesen állapították-e meg a megtámadott rendelet alapját képező

15 – Lásd a C-351/04. sz. Ikea Wholesale ügyben 2007. szeptember 27-én hozott ítélet (EBHT 2007., I-7723. o.) 40. pontját, pont, valamint a C-398/05. sz. AGST Draht- und Biegetechnik ügyben 2008. február 28-án hozott ítélet (EBHT 2008., I-1057. o.) 33. pontját, pont. Az ebben és a következő lábjegyzetekben bemutatásra kerülő hivatkozások az ítélkezési gyakorlatot és a szakirodalmat illetően nemcsak támogatásokkal kapcsolatos, hanem dömpingügyekre is vonatkoznak. Az ítélkezési gyakorlat és a szakirodalom e magállapításai azonban a támogatásokra is megfelelően vonatkozathatóak. E hivatkozások megfelelő alkalmazását a továbbiakban nem jelölöm külön.

16 – Lásd az alaprendelet 28. cikkét.

17 – Lásd a C-156/87. sz., Gestetner Holdings kontra Tanács és Bizottság ügyben 1990. március 14-én hozott ítélet (EBHT 1990., I-781. o.) 63. pontját; a T-97/95. sz., Sinochem kontra Tanács ügyben 1998. január 29-én hozott ítélet (EBHT 1998., II-85. o.) 51. pontját; a T-155/94. sz., Climax Paper kontra Tanács ügyben 1996. szeptember 18-án hozott ítélet (EBHT 1996., II-873. o.) 98. pontját; a T-121/95. sz., EFMA kontra Tanács ügyben 1997. december 17-én hozott ítélet (EBHT 1997., II-2391. o.) 64. pontját; a 15. lábjegyzetben hivatkozott AGST Draht- und Biegetechnik ügyben hozott ítélet 34. pontját és a 15. lábjegyzetben hivatkozott Ikea Wholesale ügyben hozott ítélet 41. pontját; lásd Müller, W., Khan, N., Neumann, H.-A., *EC Anti-Dumping Law*, John Wiley & Sons 1998., 26.2. pont; Düker, K., *Rechtsschutz gegen Antidumpingmaßnahmen der Europäischen Gemeinschaft*, Tectum, 2007., 193. o.

14 – HL L 288., 2007.11.6., 17. o.

tényállást, és nem merült-e fel nyilvánvaló hiba a tényadatok értékelése során, vagy nem történt-e hatáskörrel való visszaélés.¹⁸ Mivel az érdekelt felek kötelezettsége, hogy már a közigazgatási eljárás folyamán a számukra kedvező tényeket közöljék, az Elsőfokú Bíróság által végzett felülvizsgálat ennek megfelelően csak azokra a tényekre korlátozódik, amelyek a megtámadott intézkedés meghozatalakor a Közösség szervei előtt ismereteseek voltak, vagy amelyek beszerzésére kötelesek lettek volna.¹⁹

25. Figyelembe kell venni továbbá, hogy nem az Elsőfokú Bíróság feladata a közigazgatási eljárás újbóli lefolytatása. Ezért a felperesre hárul a bizonyítás terhe, amennyiben azt állítja, hogy a Közösség szervei a tényállást helytelenül állapították meg. A felperesnek kell tehát a Közösség szervei által alapul vett tényállást bizonyítékokkal alátámasztottan vitatni. A tényállás vitatása önmagában nem elegendő.²⁰

B – A megtámadott ítéletnek a Bíróság általi felülvizsgálata

26. A Bíróság előtti fellebbezés tárgya a megtámadott ítélet jogkérdésben történő

felülvizsgálata.²¹ A fellebbezés ezért nem irányulhat közvetlenül az Elsőfokú Bíróság előtt megtámadott rendelet hibájára. Ebből következik, hogy a fellebbezés keretében alapvetően nem megengedett az Elsőfokú Bíróság előtti eljárásban tett kifogás megismétlése az Elsőfokú Bíróság ítéletének érintése nélkül.²² Sőt, a fellebbezésben egyértelműen meg kell jelölni, hogy az Elsőfokú Bíróság ítéletének mely részét támadják, és a kérelem milyen jogi érvelésen alapul.²³

27. Mivel a fellebbezések jogi kérdésekre korlátozódnak, nem megengedett a tények újbóli értékelése.²⁴ Az Elsőfokú Bíróság által megállapított tények vonatkozásában ezért a fellebbezésben csupán az kifogásolható, hogy azok eljárásjogi szempontból nem megfelelően kerültek megállapításra. A fellebbezőnek, amennyiben a bizonyítékoknak az Elsőfokú Bíróság által végzett értékelését kívánja vitatni, azt kell állítania, hogy az Elsőfokú Bíróság a bizonyítékok értékelése során bizonyítékot ferdített el.²⁵

- 18 – Lásd az Elsőfokú Bíróság T-35/01. sz., Shanghai Teraoka kontra Tanács ügyben 2004. október 28-án hozott ítéletének (EBHT 2004., II-3663. o.) 48 és 49. pontját; a 15. lábjegyzetben hivatkozott AGST Draht- und Biegetechnik ügyben hozott ítélet 34. pontját és a 15. lábjegyzetben hivatkozott Ikea Wholesale ügyben hozott ítélet 41. pontját; Müller, W., Khan, N., Neumann, H.-A., *EC Anti-Dumping Law*, John Wiley & Sons, 1998., 26.2. pont.
- 19 – Lásd a 239/82. és 275/82. sz., Allied Corporation és társai kontra Bizottság egyesített ügyekben 1984. február 21-én hozott ítélet (EBHT 1984., 1005. o.) 21. és azt követő pontjait; Düker, K., i.m., 197. o.
- 20 – Düker, K., i.m., 196. és azt követő oldalak.

- 21 – Az EK 225. cikk és a Bíróság alapokmánya 58. cikkének első bekezdése.
- 22 – A C-352/98. P. sz., Bergaderm és Goupil kontra Bizottság ügyben 2000. július 4-én hozott ítélet (EBHT 2000., I-5291. o.) 35. pontja, a C-204/00. P., C-205/00. P., C-211/00. P., C-213/00. P., C-217/00. P. és C-219/00. P. sz., Aalborg Portland és társai kontra Bizottság egyesített ügyekben 2004. január 7-én hozott ítélet (EBHT 2004., I-123. o.) 51. pontja, pontes a C-499/03. P. sz., Biegi Nahrungsmittel und Commonfood kontra Bizottság ügyben 2005. március 3-án hozott ítélet (EBHT 2005., I-1751. o.) 38. pontja. További hivatkozások lásd Lenaerts, K., Arts, D., *Procedural Law of the European Union*, 2. kiadás, Sweet & Maxwell 2008., 7–107. és 16–016. pont.
- 23 – AZ EK 225. cikk és a Bíróság eljárási szabályzata 112. cikke 1. §-ának c) pontja; lásd különösen a 22. lábjegyzetben hivatkozott Bergaderm és Goupil kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 34. pontját, valamint a C-248/99. P. sz., Franciaország kontra Monsanto és Bizottság ügyben 2002. január 8-án hozott ítélet (EBHT 2002., I-1. o.) 69. pontját.
- 24 – A C-115/90. P. sz., Turner kontra Bizottság ügyben 1991. március 20-án hozott végzés (EBHT 1991., I-1423. o.) 13. és 14. pontja, a C-283/90. P. sz., Vidrányi kontra Bizottság ügyben 1991. október 1-jén hozott ítélet (EBHT 1991., I-4339. o.) 11–13. pontja és a C-1/98. P. sz., British Steel kontra Bizottság ügyben 2000. november 23-án hozott ítélet (EBHT 2000., I-10349. o.) 53. pontja. Lenaerts, K., Arts, D., a 22. lábjegyzetben hivatkozott i.m., 16–016. pont.
- 25 – A C-53/92. P. sz., Hilti kontra Bizottság ügyben 1994. március 2-án hozott ítélet (EBHT 1994., I-667. o.) 43. pontja és a C-472/00. P. sz., Bizottság kontra Fresh Marine ügyben 2003. július 10-én hozott ítélet (EBHT 2003., I-7541. o.) 45. pontja., pontRengeling, H.-W., Middecke, A., Gellermann, M., *Handbuch des Rechtsschutzes in der Europäischen Union*, 2. kiadás, Beck, C. H., 2003., 28. §, 28. pont.

28. Végetzetül a Bíróság által végzett bírói felülvizsgálat alapvetően csak a már az Elsőfokú Bíróság előtti eljárás folyamán hivatkozott jogalapokra terjed ki. Azokra a jogalapokra, amelyeket az Elsőfokú Bíróság előtti eljárás folyamán előterjeszthettek volna, de nem tették meg, a fellebbezési eljárásban nem lehet hivatkozni.²⁶

ha az adott személynek jogi érdeke fűződik a jogi aktus megsemmisítéséhez. Igaz, hogy a fellebbezőnek eredetileg érdekében állt a megtámadott rendelet megsemmisítése, mivel importjai kiegyenlítővám-kötelesek voltak. Ez az érdek azonban a megtámadott rendelet hatályon kívül helyezésével megszűnt.

V – A fellebbezés elfogadhatóságáról

29. A Tanács az egész fellebbezésre vonatkozó elfogadhatatlansági kifogásként a keresetindításhoz fűződő érdek hiányára hivatkozik. A továbbiakban e kifogást tárgyalom. A további elfogadhatósági kifogások, amelyek bizonyos fellebbezési jogalapok, illetve az egyes kifogások elfogadhatóságára irányulnak, az egyes fellebbezési jogalapok, illetve kifogások jogi értékelése keretében kerülnek részletes bemutatásra.

31. A vám visszatérítését a fellebbező csak akkor követelheti, ha maga fizette meg a kiegyenlítő vámot. A fellebbezés elfogadhatatlan, ha a fellebbező nem tudja igazolni, hogy ő maga fizette meg a kiegyenlítő vámot.

32. A *fellebbező* ezzel kapcsolatban kijelenti, hogy a vámot ő maga fizette meg.

A – *A felek érvei*

30. A *Tanács* azt az álláspontot képviseli, hogy a fellebbezés a megtámadott rendelet rendeleti úton megvalósított hatályon kívül helyezése miatt elfogadhatatlan. A megsemmisítés iránti kereset csak akkor elfogadható,

B – *Jogi értékelés*

33. Meg kell jegyezni először is, hogy a Tanács az Elsőfokú Bíróság előtti eljárásban még nem emelhetett elfogadhatósági kifogást, mivel a hatályon kívül helyező rendeletet csak a megtámadott ítélet kihirdetése után hozták.²⁷

26 – A C-18/91. P. sz., V. kontra Parlament ügyben 1992. június 19-én hozott ítélet (EBHT 1992., I-3997. o.) 21. pontja, valamint a 24. lábjegyzetben hivatkozott British Steel kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 47. pontja; a 25. lábjegyzetben hivatkozott Rengeling, H.-W., Middecke, A., Gellermann, M., i.m., 28. §, 23. pont; a 22. lábjegyzetben hivatkozott, Lenaerts, K., Arts, D., i.m., 16–018. pont.

27 – A megtámadott ítéletet 2006. október 4-én hirdették ki. A hatályon kívül helyező rendeletet 2007. október 30-án fogadták el.

34. A fellebbezés elfogadhatatlannak minősülhet, ha a megtámadott ítélet kihirdetése után bekövetkező tény miatt a fellebbező panasza okafoyottá válik. A fellebbező keresetindításhoz fűződő érdekének ugyanis feltétele az, hogy fellebbezésének köszönhetően végeredményben előnyre tegyen szert.²⁸

35. Az a körülmény, miszerint az Elsőfokú Bíróság előtt megtámadott rendelet a jövőre nézve nem bír hatállyal, *per se* nem vezet ahhoz, hogy a keresetindításhoz fűződő érdek automatikusan megszűnik.²⁹

36. A fellebbezőnek továbbra is fűződhet érdeke a megtámadott ítélet és közvetve a megtámadott rendelet megsemmisítéséhez. Így a Bíróság az AKZO Chemie kontra Bizottság ügyben hozott ítéletében³⁰ elegendőnek tartotta, hogy az érintett közösségi intézmények a kifogásolt magatartástól a jövőben tartózkodjanak.³¹ Véleményem szerint ennek a jelenlegihez hasonló, olyan helyzetben is érvényesnek kell lennie,

amelyben a Tanács a megtámadott rendelet hatályon kívül helyezéséről dönt.³²

37. Figyelembe kell venni továbbá, hogy a megtámadott rendeletet a hatályon kívül helyező rendelet nem teljes egészében helyezte hatályon kívül, hanem az a 2006. november 4-ig kivetett kiegyenlítő vámok tekintetében továbbra is hatállyal bír. Az addig az időpontig kivetett kiegyenlítő vámok tekintetében jogcímet igazol. Ezért a megtámadott rendelet joghatást vált ki a továbbiakban is. Nem tűnik kizártnak, hogy a fellebbező számára akkor is előny származzék a megtámadott rendelet megsemmisítéséből, ha ő maga nem fizetett kiegyenlítő vámot.

38. Egyébként a fellebbező a tárgyaláson utalt arra, hogy ő maga fizetett kiegyenlítő váموkat, és a Tanács ezt az állítást nem vitatta.

39. Véleményem szerint a Bíróság e körülmények között nem juthat arra a Tanács által kért megállapításra, miszerint a fellebbezőnek a jelen ügy vonatkozásában egyáltalán nem áll fenn a keresetindításhoz fűződő érdeke.

28 – Lásd a C-111/99. P. sz., Lech-Stahlwerke kontra Bizottság ügyben 2001. január 25-én hozott végzés (EBHT 2001., I-701. o.) 18. pontját, a C-503/07. P. sz., Saint-Gobain Glass Deutschland kontra Bizottság ügyben 2008. április 8-án hozott végzés (EBHT 2008., I-2217. o.) 47. pontját és a C-19/93. P. sz., Rendo és társai kontra Bizottság ügyben 1995. október 19-én hozott ítélet (EBHT 1995., I-3319. o.) 13. pontját.

29 – Így a Bíróság az 53/85. sz., AKZO kontra Bizottság ügyben 1986. június 24-én hozott ítéletének (EBHT 1986., 1965. o.) 21. pontjában megállapította, hogy a megsemmisítés iránti kereset indításához fűződő érdek nem enyészik el amiatt, hogy az érintett jogi aktust már korábban foganatosították.

30 – A 29. lábjegyzetben hivatkozott ügyben hozott ítélet 21. pontja.

31 – Ennélfogva annak megállapítása, hogy a Közösség szerveinek magatartása jogellenes, szintén szerepet játszhat egy, a közösségi intézmények ellen indítható kártérítési per tekintetében, amellyel összefüggésben különösen a Bíróság alapokmányának 46. cikke szerinti ötéves elévülési határidőre kell figyelemmel lenni.

32 – Máskülönben a Tanácsnak lehetősége lenne a megtámadott rendelet hatályon kívül helyezésével a jogorvoslatok elfogadhatóságának kizárására.

VI – Az első fellebbezési jogalapról

40. A fellebbező első jogalapjában azt kifogásolja, hogy az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítéletének 73–79. pontjában sérti a koherencia és az alapos vizsgálat elvét.

A – A megtámadott ítélet

41. Az Elsőfokú Bíróság az 57–80. pontban vizsgálta a kereset első jogalapja második részének első és második kifogását.

42. Az elsőfokú eljárásban a fellebbező első kifogása *alapvetően* arra vonatkozott, hogy az érintett közösségi intézmények a támogatott eszközöket CD-R-ek gyártására szolgáló öntőformaként, és nem azok gyártására szolgáló gépként minősítették. Az Elsőfokú Bíróság ezt a kifogást elutasította. A támogatott eszközök alapvetően öntőformaként történő besorolása ellen a fellebbező a fellebbezésben több helyen nem tiltakozik.

43. A fellebbező második kifogásának tárgya az volt, hogy a Tanács az *összes* támogatott eszközt, és nem csak azok egy részét minősítette öntőformának. Az Elsőfokú Bíróság ezt a kifogást is elutasította. Az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 73–79. pontjában megállapította, hogy a támogatott eszkö-

zöknek a fellebbező adóbevallásában szereplő értéke nem felelt meg a támogatás kiszámításához megállapított értéknek. A fellebbező kijelentette, hogy a támogatott eszközök csak egy részét minősítették át öntőformává. Ám mivel a fellebbező nem magyarázta meg az adóbevallásban szereplő besorolás feltételeit, másrészt nem nyújtotta be ezen eszközök teljes és ellenőrizhető listáját, a közösségi intézmények nem voltak abban a helyzetben, hogy a fellebbező által benyújtott számadatokat ellenőrizni tudják. A fellebbező ennél fogva nem nyújtott be a közösségi intézményeknek olyan információkat, amelyek lehetővé tették volna, hogy az intézmények ellenőrizzék a felperes állításának valóságtartalmát, és esetleg figyelembe vegyék az érintett eszközök azon részét, amelyeket a fellebbező nem öntőformaként sorolt be.

B – A felek érvei

44. A *fellebbező* kifogásolja, hogy az Elsőfokú Bíróság a tényállás gondos és elfogulatlan megállapítására vonatkozó kötelezettségének nem tett eleget. E kötelezettség része az érintett felek által benyújtott információk valóságtartalmának megvizsgálása.

45. A Tanács tudomással bírt vagy tudomással bírhatott volna arról, hogy az öntőformává történő átminősítés csak a támogatott eszközök egy részét érintette. A Tanács ezért az öntőformák tekintetében irányadó értékcsökkenési időszakot csak a támogatott

eszközök e részére alkalmazhatta volna. Az Elsőfokú Bíróság nem vette figyelembe a fellebbező arra vonatkozó igazolását, hogy a támogatott eszközök legalább 23%-át nem öntőformaként sorolta be.

46. A Tanács magatartása továbbá ellentmondásos volt. Egyrészt a támogatott eszközök átminősítése tekintetében a fellebbező adóbevallásában szereplő adatokat tekintette irányadónak. Másrészt a fellebbező adóbevallásában szereplő adatokat figyelmen kívül hagyta annyiban, amennyiben azokból az következett, hogy a támogatott eszközöknek csak egy részét minősítették át öntőformává.

47. Az Elsőfokú Bíróság végső értékelésében a megtámadott ítélet 79. pontjában csupán utalt az adózási célból öntőformaként besorolt eszközökre. Ennélfogva arra vonatkozóan nem szolgáltat indokolással, hogy miért került az összes támogatott eszköz öntőformaként besorolásra. Az Elsőfokú Bíróság egyébként nem nevezett meg olyan szabályt, mely az érintett közösségi intézményeket arra jogosította volna, hogy az összes támogatott eszközt öntőformaként sorolják be.

48. Az Elsőfokú Bíróság nem vette tekintetbe, hogy a Tanács az alaprendelet 28. cikkét figyelmen kívül hagyta. A Tanács ezen előírás alapján nem hagyhatta volna figyelmen kívül a fellebbező által benyújtott információkat. A Tanács még az alaprendelet 28. cikkére támaszkodva sem juthatott volna olyan megállapításra, amely nyilvánvaló ellentétben

áll a fellebbező által benyújtott információkkal.

49. A *Tanács* a fellebbező kifogását elfogadhatatlannak tartja, mivel a fellebbező új jogalapra hivatkozik. A koherencia és az alapos vizsgálat elvének megsértését a fellebbező az elsőfokú eljárásban nem kifogásolta.

50. A Tanács utal továbbá az Elsőfokú Bíróságnak a megtámadott ítélet 78. pontjában tett megállapítására. Igaz, hogy a fellebbező a közigazgatási eljárás folyamán előadta, hogy a támogatott eszközök csak egy részét minősítették át öntőformává. A megtámadott ítélet 78. pontjából azonban kitűnik, hogy a fellebbező egyáltalán nem nyújtott be olyan információt, amely a Tanács számára lehetővé tette volna állítása valóságtartalmának ellenőrzését.

51. Az Elsőfokú Bíróság e ténymegállapításra alapította jogi értékelését, miszerint a fellebbező nem támaszthat kétséget a megtámadott rendeletben szereplő, szóban forgó minősítéssel szemben. A fellebbező nem ismertette, hogy az Elsőfokú Bíróság e tény megállapítása során mennyiben ferdített el bizonyítékot. A kifogás ezért egy, a fellebbezés keretében nem megengedhető ténybeli értékelésre irányul.

52. Az Elsőfokú Bíróság 79. pontban megfogalmazott végkövetkeztetése csupán az első kereseti jogalap második részéhez, tehát az első és második kifogáshoz fűzött zárógondolat volt. Ebből nem lehet arra következtetni, hogy az Elsőfokú Bíróság arra a megállapításra jutott, hogy az átminősítés nem az összes támogatott eszközre vonatkozott.

53. Egyébként az érintett közösségi intézmények ténylegesen sem rendelkeztek volna a szükséges információval.

54. Másodlagosan figyelembe veendő, hogy a Tanács által esetlegesen vétett hiba nem vezethet a megtámadott rendelet teljes megsemmisítéséhez, hanem csak a kiegyenlítő vám összegének kiigazítása formájában történő részleges megsemmisítéshez.

55. A *Bizottság* arra hivatkozik, hogy az első fellebbezési jogalap nem megengedhető ténybeli értékelésre irányul. Az Elsőfokú Bíróság jogi indokolásában arra a ténymegállapításra támaszkodott, hogy a Tanács a fellebbező által közölt információk alapján nem tudta megállapítani, hogy mely eszközöket minősítettek át. A fellebbező nem ismertette, hogy az Elsőfokú Bíróság e ténymegállapítás során mennyiben fordított el bizonyítékokat.

56. Egyebekben a fellebbezés alaptalan. A fellebbezőnek a közigazgatási eljárás folyamán elegendő alkalma volt a szükséges információk közlésére, amit nem tett meg.

C – Jogi értékelés

57. A Tanács ezt a fellebbezési jogalapot *elfogadhatatlannak* tartja, mivel a fellebbező az Elsőfokú Bíróság előtti eljárásban nem kifogásolta a tényállás alapos és elfogulatlan megállapítására vonatkozó kötelezettség megsértését, és e kifogása a megtámadott rendelet nem pedig a megtámadott ítélet hibájára irányul.

58. A fellebbező előadásából mindazonáltal az tűnik ki, hogy a tényállás alapos és elfogulatlan megállapítására vonatkozó elv megsértésére vonatkozó kifogásával az Elsőfokú Bíróságnak tartalmilag legalább részben felrója, hogy az a tanácsi rendelet felülvizsgálata során – a Tanács számára túl széles mérlegelési mozgásteret megállapítva – tévesen alkalmazta a jogot.

59. A fellebbezési jogalapot ezért *a limine* nem lehet elfogadhatatlanként elutasítani.

60. Tartalmi szempontból a fellebbező *elsőként* azt kifogásolja, hogy az Elsőfokú Bíróság nem vette figyelembe annak bizonyítását, hogy az érintett közösségi intézmények tudomással bírtak, illetve azoknak tudomással kellett volna bírniuk a támogatott eszközök csupán egy részét érintő átminősítésről.

61. Ez ellentmond az Elsőfokú Bíróság által a megtámadott ítélet 78. pontjában tett megállapításnak. Itt az Elsőfokú Bíróság megállapította, hogy a fellebbező erre vonatkozó bizonyítékot nem szolgáltatott. A fellebbező érve ezért a tényállás – fellebbezés keretében nem megengedhető – újbóli értékelésére irányul. Amint az korábban bemutatásra került,³³ a fellebbezésben kifogásolható, hogy az Elsőfokú Bíróság bizonyítékot ferdített el. Azonban a fellebbező erre vonatkozó állítást nem tett. E kifogást ezért elfogadhatatlanságára tekintettel el kell utasítani.

62. Ennek következtében a fellebbező azon kifogásait, amelyek arra épülnek, hogy a fellebbező az említett bizonyítást lefolytatta, elfogadhatatlanként el kell utasítani.

63. *Másodszor* a fellebbező azt kifogásolja, hogy az Elsőfokú Bíróság nem állított fel olyan szabályt, amely alapján az érintett közösségi intézmények az összes támogatott eszközt figyelembe vehették.

64. Amint azt korábban bemutattam,³⁴ egy támogatás megállapítása és értékelése összetett feladat, amelynek során a közösségi intézmények mérlegelési mozgásterrel rendelkeznek. A megsemmisítés iránti kereset elbírálásakor az Elsőfokú Bíróságnak nem feladata, hogy a közösségi intézmények helyett e mérlegelést elvégezze. Noha az Elsőfokú Bíróság ellenőrzi a közösségi intézmények mérlegelési mozgásterének gyakorlását, nem gyakorolhatja azt a közösségi intézmények helyett. Ennyiben az sem róható fel az Elsőfokú Bíróságnak, hogy az maga a tényállás megállapításához egy szempontot sem közölt.

65. Amennyiben a fellebbező kifogását úgy kell érteni, hogy az Elsőfokú Bíróság a Tanács nyilvánvalóan hibás tényállás-minősítését jogellenesen nem kifogásolta, a fellebbezőnek be kellene mutatnia, hogy az Elsőfokú Bíróság mennyiben alkalmazta tévesen a jogot. Amennyiben a kifogásolt hiba abban áll, hogy az Elsőfokú Bíróság nem vette figyelembe, hogy a Tanács magatartása a fellebbező adóbevallásában és könyvelésében szereplő adatok értékelése tekintetében ellentmondásos volt, e kifogás nem fogadható el. Amint azt korábban említettem,³⁵ az Elsőfokú Bíróság megállapította, hogy a fellebbező adóbevallásából nem derült ki, hogy a támogatott eszközöknek csak egy részét minősí-

33 – Lásd a jelen indítvány 27. pontját.

34 – Lásd a jelen indítvány 23. pontját.

35 – Lásd a jelen indítvány 60–62. pontját.

tették át, és hogy a fellebbező arra vonatkozó állításának alátámasztására, amely szerint az átminősítés csupán a támogatott eszközök egy részét érintette, nem közölt információkat.³⁶

Véleményem szerint ez a fellebbezési eljárásban elfogadhatatlan új jogalapnak minősül.³⁸

66. Ezért ezt a kifogást is el kell utasítani.

67. *Harmadszor* a fellebbező arra hivatkozik, hogy a Tanácsnak az alaprendelet 28. cikkére kellett volna hivatkoznia.

68. Ezzel összefüggésben elsőként le kell szögezni, hogy a fellebbező az Elsőfokú Bíróság előtti eljárásban egyedül a könyvelésében szereplő adatok figyelembe vételének mellőzése vonatkozásában hivatkozott az alaprendelet 28. cikkének megsértésére.³⁷ A fellebbező ezzel összefüggésben azt kifogásolta, hogy a könyveléséből származó információkat annyiban nem vették figyelembe, amennyiben azokból kiderült volna, hogy a támogatott eszközöket öntőformák helyett gépekként kellett volna besorolni. A fellebbező jelenleg a fellebbezési eljárásban az alaprendelet 28. cikkének megsértését kifogásolja, mivel annak megállapítása során, hogy nem minden támogatott eszközt minősítettek át öntőformává, az adóbevallásából nyert információkat nem kielégítően vették figyelembe.

69. A jelen esetben ezenfelül fennálltak a fellebbező előadásának az alaprendelet 28. cikke szerinti figyelmen kívül hagyását megalapozó feltételek. A fellebbező az Elsőfokú Bíróság előtti eljárásban nem kifogásolta, hogy a közösségi intézmények nem hívták fel a figyelmét elégtelenül alátámasztott előadására, vagy hogy nem volt lehetősége arra, hogy további magyarázatokkal szolgáljon.

70. A fellebbező ezért, úgy tűnik, túlnyomórészt azt kifogásolja, hogy a Tanács nem kifejezetten az alaprendelet 28. cikkére hivatkozott, és érvelése elutasításának indokai nem szerepeltek a Tanács közzétett megállapításai között. Ez véleményem szerint alaki hibára vonatkozó kifogás. Alaki hibák azonban csak akkor vezetnek egy jogi aktus semmisségéhez, ha lényeges szabálytalanságról van szó. Lényeges szabálytalanság az állandó ítélkezési gyakorlat szerint nem áll fenn, ha az alakiságra vonatkozó előírás célja az előírás be nem tartása ellenére is megvalósult.³⁹

36 – Ezzel összefüggésben utalni kell arra, hogy az érintett közösségi intézmények az alaprendelet szerint, például a versenyjogi eljárástól eltérően, nem rendelkeznek jogosítványokkal az érintett vállalkozások részvételének kikényszerítésére. Ezzel a felek kötelezettsége, hogy a számukra kedvező információkat közöljék és részletesen bemutassák, lásd az alaprendelet 28. cikkét.

37 – Lásd a fellebbező keresetlevelének 53. pontját.

38 – Lásd a jelen indítvány 28. pontját.

39 – Lásd a 282/81. sz., Ragusa kontra Bizottság ügyben 1983. április 21-én hozott ítélet (EBHT 1983., 1245. o.) 22. pontját és a 207/81. sz., Ditterich kontra Bizottság ügyben 1983. május 5-én hozott ítélet (EBHT 1983., 1359. o.) 19. pontját.

71. Az a cél, hogy az érdekelt fél érvelése elutasításának indokait az alaprendelet 28. cikkének (4) bekezdése szerint közöljék, elsősorban abban áll, hogy az érdekelt fél számára egyértelművé tegyék az elégtelenül alátámasztott érvelés elutasításának a lehetőségét, és hogy megadják a számára a lehetőséget arra, hogy érveit kiegészítse. Amint azt korábban bemutattam,⁴⁰ a fellebbező nem vitatja e célok megvalósulását. Ezért nem lehet lényeges alaki hibáról beszélni.

öntőformaként sorolta be. Ebből kifolyólag az Elsőfokú Bíróság által használt megfogalmazást nem lehet akképpen értelmezni, hogy a megtámadott ítélet 78. pontja csak a támogatott eszközök egy részére vonatkozik.

D – Következtetések

72. Így ezt a kifogást is el kell utasítani.

75. Az első fellebbezési jogalapot a fentiek alapján teljes egészében el kell utasítani.

73. *Negyedszer* a fellebbező azt kifogásolja, hogy az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 79. pontjában nem az összes támogatott eszközre utalt, hanem csupán azokra a szóban forgó eszközökre, amelyeket adózási célból öntőformaként soroltak be. Ezzel a fellebbező, úgy tűnik, azt kifogásolja, hogy az Elsőfokú Bíróság indokolása nem volt teljes, mivel az csupán a támogatott eszközök egy részére vonatkozott.

VII – A második fellebbezési jogalapról

74. Ezt a kifogást is el kell utasítani. Az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 78. pontjában megállapította, hogy a Tanács a tényállás értékelésekor nem vétett nyilvánvaló hibát, mikor az összes támogatott eszközt

76. A második fellebbezési jogalap két részből áll: az első részben a fellebbező azt kifogásolja, hogy az Elsőfokú Bíróság a kár meghatározásának kulcsfontosságú eleme – azaz az Indiából importált CD-R-ek ártrendje – tekintetében nem megfelelően értékelt az iratokban és a megtámadott rendeletben szereplő, egymásnak ellentmondó bizonyítékokat, és ezzel jogsértően fenntartotta a Tanács megtámadott rendeletbe fogalt megállapításait (A). A második fellebbezési jogalap második részében a fellebbező azt kifogásolja, hogy az Elsőfokú Bíróság jóváhagyta a Tanácsnak a megtámadott rendeletben szereplő, a közösségi CD-R-ipar raktárkészleteinek szintjére vonatkozó megállapításait (B).

40 – Lásd a jelen indítvány 69. pontját.

A – A második fellebbezési jogalap első részéről

2. A felek érvei

1. A megtámadott ítélet

77. A fellebbező az Elsőfokú Bíróság előtt a Tanácsnak a CD-R-ek közösségi árának csökkenéséről tett megállapítását kifogásolta. A Tanács olyan adatokra támaszkodott, melyek sem relevánsak, sem megbízhatóak nem voltak.

78. Az Elsőfokú Bíróság elutasította ezt a kifogást. A megtámadott ítélet 201–206. pontjában mindenekelőtt arra hivatkozott, hogy a közösségi intézmények a megtámadott rendelet (58)–(64) preambulumbekzdésében mind az Eurostat adatai, mind a fellebbező által benyújtott adatok alapján elemezték az ár-trendeket. Az Elsőfokú Bíróság leszögezte, hogy a közösségi intézmények az Eurostat adatai alapján megállapították, hogy 2000. január 1-je és a vizsgálati időszak vége között jelentősen – 59%-kal – csökkentek az árak. A fellebbező által benyújtott adatok 1999. április 1-je és a vizsgálati időszak vége között 54%-os árcsökkenést mutattak. Az adatok annak ellenére összevethetők, hogy azok eltérő időszakra vonatkoznak. A fellebbező nem mutatta be, hogy az általa benyújtott adatok vonatkozásában eltérő kezdőidőpont választása eltérő végkövetkeztetésekre vezethetett volna.

79. A fellebbező kifogásolja, hogy az Elsőfokú Bíróság hibázott annak felülvizsgálata során, hogy a közösségi intézmények helyesen állapították-e meg a tényállást. Az Elsőfokú Bíróság helyben hagyta a közösségi intézmények által tett megállapítást annak ellenére, hogy az intézmények a tényállás megállapítása tekintetében a következő hibákat vétették.

80. *Először is* az Indiából importált CD-R-ek mennyiségének meghatározására alkalmazott módszer kis mennyiségek tekintetében megbízhatatlan volt.

81. Mindenekelőtt az Eurostatból származó, a Kombinált Vámnómenklatúra egyik olyan kategóriáján nyugvó alapadatokat használtak, amely a CD-R-ek mellett számos hasonló terméket átfognak. A Tanács ezekre az alapadatokra nézve olyan módszert alkalmazott, amelyet a közösségi ipar alakított ki. A Tanács az így nyert adatokra (a továbbiakban: feldolgozott Eurostat-adatok) támaszkodott rendeletének megalkotásánál. Az Elsőfokú Bíróság vélelmezte, hogy a feldolgozott Eurostat-adatok esetében az Eurostatból nyert adatokról van szó. Ezért azoknak az adatoknak a forrását és természetét, amelyekre a Tanács a rendeletét alapította, alapvetően tévesen értelmezte.

82. A fellebbező továbbá a közösségi ipar által kialakított módszer alkalmazása ellen a közgazgatási eljárás folyamán több ízben tiltakozott.

83. Végül a fellebbező volt az egyetlen indiai, a Közösség területére CD-R-eket exportáló cég. Ezért saját adatai számítottak egyedül értelmesnek és megbízhatónak. Ennek fényében csak a saját adatait használhatták volna fel a behozatal mértékének és értékének feltárására.

84. *Másodszor*, a fellebbező kifogásolja az Elsőfokú Bíróság azon megállapítását, miszerint a feldolgozott Eurostat-adatok és a fellebbező által benyújtott adatok igen hasonló eredményre vezettek volna. Ez a megállapítás a tényállás nyilvánvalóan téves értékelését tükrözi. Ezt nem lehet a megtámadott rendelet ténymegállapításaival alátámasztani.

85. Elsőként a fellebbező által benyújtott adatok nem vezetnek összevethető eredményekhez, ha azokat nem üzleti, hanem naptári évenként veszik figyelembe. Ha az 1999. évet vennék alapul fekvő évnek, úgy 2000-ben az ár 62%-kal csökkenne. Ha azonban a 2000. évet vennék alapul fekvő évnek, úgy a vizsgálati időszak végéig az árak tartósan növekednének.

86. Továbbá, ha az ártrend értékelésénél a 2000. év helyett más évet vennék alapul, az egészen eltérő eredményekhez vezetne. Ha az 1998. évet választanánk alapul fekvő évnek, az árak az 1998. év és a vizsgálati időszak vége között 165%-kal növekednének.

87. *Harmadszor*, téves az Elsőfokú Bíróságnak a megtámadott ítélet 205. pontjában foglalt megállapítása. Eszerint a fellebbező nem bizonyította, hogy az általa benyújtott adatok tekintetében másik kezdő időpont figyelembevétele más következtetésekhez vezethetett volna az importárakat illetően. Az Elsőfokú Bíróságnak ez a megállapítása nem egyeztethető össze a fellebbező által az Elsőfokú Bíróság előtti eljárásban előadottakkal. A fellebbező keresetének 101. pontjában explicit és implicit módon kifejezésre juttatta, hogy az általa benyújtott adatok tekintetében másik kezdő időpont figyelembevétele eltérő következtetéshez vezethetett volna az indiai import árait illetően.

88. A *Tanács* a második fellebbezési jogalap első részét elfogadhatatlannak tartja. A fellebbezési eljárásban csak jogi kérdésekre lehet hivatkozni. A fellebbező nem jelölte meg, hogy az Elsőfokú Bíróság mennyiben alkalmazta tévesen a jogot. Nem az Elsőfokú Bíróság állapította meg a kár fennállását, hanem csupán azt vizsgálta, hogy a közösségi intézmények helyesen állapították-e meg a tényállást. A fellebbezőnek e tekintetben bizonyítania kellett volna, hogy az Elsőfokú Bíróság tévesen alkalmazta a jogot, mikor

megállapította, hogy a fellebbező nem szolgáltatott elegendő bizonyítékot. A fellebbező azonban nem ezt teszi, hanem csupán az Elsőfokú Bíróság által tett ténymegállapításokat kifogásolja.

89. Egyébként a kifogások alaptalanok.

90. *Elsőzör is*, a közösségi intézmények által felhasznált adatok megbízhatósága kielégítő volt.

91. Mindenekelőtt a fellebbező azon érve, miszerint a közösségi ipar alakította ki a módszert, nem elfogadható új jogalap, mivel erre az Elsőfokú Bíróság előtti eljárás folyamán nem hivatkozott. A fellebbező ezenfelül nem hivatkozott arra, és nem is bizonyította azt, hogy az Eurostatból vagy a közösségi ipar által kialakított képletből származó alapadatok megbízhatatlanok lennének. Egyébként az Elsőfokú Bíróság helyesen állapította meg, hogy ezek a fellebbező által benyújtott adatokon alapuló eredménnyel összehasonlítható eredményre vezettek volna.

92. Továbbá, a közösségi intézmények abban a helyzetben voltak ugyan, hogy megállapíthatták, hogy a fellebbező az egyedüli indiai exportőr. Nem zárhatták volna azonban ki, hogy más, ismeretlen indiai gyártók a vizsgálati időszak alatt CD-R-eket gyártottak és exportáltak a Közösség területére.

93. *Másodszor*, az Elsőfokú Bíróság a két adathalmaz összehasonlíthatóságának megállapításakor nem követett el hibát.

94. Elsőként az Eurostatból származó és a fellebbező által benyújtott adatokból az következik, hogy a 2000. év és a vizsgálati időszak vége közötti időszak alatt a CD-R-ek árszínvonala nem lineárisan csökkent. A számokból inkább a 2001-től a vizsgálati időszakig terjedő időszak alatt végbement enyhe növekedés tűnik ki. A fellebbező a releváns időszak lerövidítésére tett kísérletével azt a benyomást kívánja kelteni, hogy az árak a véleménye szerint tekintetbe veendő időszak alatt növekedtek.

95. Mindkét adathalmazból következik továbbá, még ha azok nem is pontosan ugyanazt az időszakot fedték le, hogy az árszínvonal a 2000. évtől a vizsgálati időszak végéig tartó időszak alatt több mint 50%-kal esett. Ugyanebben az időszakban a behozatal mértéke jelentősen emelkedett.

96. Végezetül a fellebbező javaslata, amely szerint a közösségi intézményeknek az 1998. évet kellett volna kiindulási alapnak tekinteniük, félrevezető. A Tanács figyelembe vette, hogy az ezen időszak alatt keletkezett adatok nem voltak reprezentatívak, mivel a fellebbező ebben az időben csak csekély mennyiséget exportált, ezért ezt az évet nem lehet a kár megítélésekor tekintetbe venni. Mindkét adathalmaz szerint a 2000. évtől kezdődően a behozatal egy minimális szintről kiindulva – a piaci részesedést és mértékét tekintve – jelentősen megnőtt. Ebből kifolyólag indokolt, hogy a közösségi intézmények a 2000. évet vették kiindulási alapul.

97. *Harmadszor* a Tanács utal arra, hogy a fellebbező által a keresetének 101. pontjában előadottak nem a saját adatai, hanem inkább a feldolgozott Eurostat-adatok elemzésére irányulnak. Az Elsőfokú Bíróság ezért joggal vélte úgy, hogy a fellebbező az Elsőfokú Bíróság előtti eljárásban nem tárta fel, hogy más kezdő időpont figyelembevétele eltérő eredményekhez vezethetett volna.

98. A *Bizottság* véleménye szerint a fellebbező elsősorban ténymegállapításokat próbál megkérdőjelezni, de nem fejti ki, hogy az Elsőfokú Bíróság mennyiben ferdített el bizonyítékokat.

3. Jogi értékelés

99. A fellebbező *először* a feldolgozott Eurostat-adatok megbízhatatlanságát kifogásolja.

100. Ezzel összefüggésben a fellebbező kifejti ugyan, hogy az Elsőfokú Bíróság alapvetően tévesen értelmezte azoknak az adatoknak a természetét és eredetét, amelyekre a Tanács a kárra vonatkozó megállapítását alapozta. Ám a továbbiakban nem fed fel, hogy min alapul e feltevése. Amennyiben a fellebbező az Elsőfokú Bíróság állítólagos téves értelmezését abból vezeti le, hogy az Elsőfokú Bíróság például a megtámadott ítélet 202. pontjában „az Eurostat adatairól” beszél, ebből a megfogalmazásból még nem vezethető le az adatok természetének és forrásának téves értelmezése. Sok minden inkább amellett szól, hogy az Elsőfokú Bíróság ezzel csupán a feldolgozott Eurostat-adatokat akarta a fellebbező által benyújtott adatoktól megkülönböztetni. Ezzel kapcsolatban meg kell jegyezni, hogy a megtámadott rendeletben is az „Eurostat-adat”⁴¹ illetve „Eurostat-számadat”⁴² kifejezés szerepel, amely alatt nem az Eurostatból származó alapadatok, hanem a feldolgozott Eurostat-adatok értendők.

101. Ha ebből a megfogalmazásból rövidített szóhasználat helyett arra kellene következ-

41 – Lásd a megtámadott rendelet (55) preambulumbekendését.

42 – Lásd a megtámadott rendelet (60) preambulumbekendését.

tetni, hogy az Elsőfokú Bíróság az adatok természetét és forrását tévesen értelmezte, akkor sem világos, hogy e tévedés mennyiben hatott ki az Elsőfokú Bíróság értékelésére. Az Elsőfokú Bíróság ugyanis a megtámadott ítélet 204. pontja szerinti indokolását arra alapította, hogy a fellebbező nem jelölte meg részletesen, hogy az adatok mennyiben voltak megbízhatatlanok.⁴³

102. A fellebbező kifogásolja továbbá, hogy az alkalmazott módszer megbízhatatlan volt. Itt egyrészt egy, a fellebbezésben nem megengedhető ténybeli értékelésről,⁴⁴ másrészt arról van szó, hogy a fellebbező nem megengedhető módon ismét egy, már az Elsőfokú Bíróság előtti eljárásban hivatkozott jogalapot hoz fel.⁴⁵ Egyébként utalni kell arra, hogy a fellebbező – amint azt az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 202. és 171. pontjában megállapította – az Elsőfokú Bíróság előtti eljárásban semmiféle bizonyítékkal nem állt elő annak alátámasztására, hogy a módszer megbízhatatlan lett volna. Ezért nem kifogásolható, hogy az Elsőfokú Bíróság jóváhagyta a módszer Tanács általi alkalmazását.⁴⁶

103. A fellebbező azon kifogása, miszerint egyedüliként exportált Indiából CD-R-eket a Közösség területére, aminek következtében csak saját adatait lett volna szabad figyelembe venni a behozatal mértékének és értékének a megállapítása során, már csak azért sem fogadható el, mert a fellebbező csupán megis-

métli az Elsőfokú Bíróság előtti eljárásban előadott érvelését anélkül, hogy az Elsőfokú Bíróság – a megtámadott ítélet 167–169. pontjában kifejtett – e pontra vonatkozó indokolásával vitába szállna.⁴⁷ Egyébként az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 167–169. pontjában helyesen fejtette ki, hogy a kár fennállását átfogóan kell értékelni, anélkül hogy a behozatal hatásait minden egyes felelős vállalkozás tekintetében meg kellene határozni.⁴⁸ Továbbá arra vonatkozó megállapítása sem kifogásolható, hogy a Tanács a tényállás értékelése keretében nem követett el nyilvánvaló hibát, mikor az ésszerűen rendelkezésére álló adatokra támaszkodott.⁴⁹

104. Ezért ezt a kifogást el kell utasítani.

105. *Másodszor*, a fellebbező azt kifogásolja, hogy az Elsőfokú Bíróság nem hagyhatta volna helyben a két adathalmaz összehasonlítható-

⁴⁷ – Lásd a jelen indítvány 26. pontját.

⁴⁸ – Lásd ezzel kapcsolatban különösen a T-35/01. sz., Shanghai Teraoka Electronic kontra Tanács ügyben 2004. október 28-án hozott ítélet (EBHT 2004., II-3663. o.) 163. pontját, a 255/84. sz., Nachi Fujikoshi kontra Tanács ügyben 1987. május 7-én hozott ítélet (EBHT 1987., 1861. o.) 46. pontját és a T-171/97. sz., Swedish Match Philippines kontra Tanács ügyben 1999. október 20-án hozott ítélet (EBHT 1999., II-3241. o.) 66. pontját.

⁴⁹ – Ezzel összefüggésben ismét fel kell hívni a figyelmet arra, hogy a gazdasági adatok megállapítása a kereskedelempolitikai védintézkedések területén összetett feladat, és a közösségi intézmények e területen mérlegelési mozgásterrel rendelkeznek, amely felett csak korlátozott bírói felülvizsgálat gyakorolható, lásd a jelen indítvány 23. és azt követő pontjait. Továbbá az alaprendelet 28. cikkének (5) bekezdése a hivatalos behozatali statisztikákat kifejezetten lehetséges információforrásként nevezi meg. Lásd ezzel kapcsolatban a 48. lábjegyzetben hivatkozott Shanghai Teraoka Electronic kontra Tanács ügyben hozott ítélet 230. pontját is, amely szerint a közösségi intézmények nem követnek el nyilvánvaló értékelési hibát, ha azokra az adatokra támaszkodnak, amelyekből ésszerűen kiindulhatnak.

⁴³ – Amint az a jelen indítvány 25. pontjában kifejtésre került, nem kifogásolható, hogy az Elsőfokú Bíróság az előtte folyó eljárásban – a fellebbező bizonyítékokkal alátámasztott érvelése hiányában – a Tanács megállapítását jóváhagyta.

⁴⁴ – Lásd a jelen indítvány 27. pontját.

⁴⁵ – Lásd a jelen indítvány 26. pontját.

⁴⁶ – Lásd a jelen indítvány 25. pontját.

ságát. Ezt az értékelést a megtámadott rendelet ténymegállapításai nem támasztják alá.

106. Ezzel a kifogással kapcsolatban mindekelőtt azt kell megállapítani, hogy az Elsőfokú Bíróság értékelése a Tanácsnak a megtámadott rendelet (58)–(64) preambulumbekzdésében szereplő megállapításain nyugszik. A fellebbező kifogása azonban csak arra irányulhat, hogy az Elsőfokú Bíróságnak a Tanács megállapításait nem lett volna szabad helyben hagynia, és ezért a Tanács által tett megállapítások alapján nem következtethetett volna az összehasonlíthatóságra. E tekintetben a fellebbező az általa benyújtott adatok téves értékelését kifogásolja.

107. E kifogás tekintetében mindazonáltal meg kell jegyezni, hogy a fellebbező az általa benyújtott adatok téves minősítésére vonatkozó kifogását az Elsőfokú Bíróság előtti eljárásban nem támasztotta alá bizonyítékokkal. Amint az korábban említésre került,⁵⁰ nem kifogásolható ezért, hogy az Elsőfokú Bíróság ezen érvet nem vette figyelembe. Az említett érv emellett a fellebbezési eljárásban nem megengedhető új jögalapnak minősül.⁵¹

108. *Harmadszor*, a fellebbező az Elsőfokú Bíróságnak a megtámadott ítélet 205. pontjában szereplő helytelen megállapítását kifogásolja. Az Elsőfokú Bíróság ebben a pontban

megállapította, hogy a fellebbező nem bizonyította, hogy az általa benyújtott adatok tekintetében másik kezdő időpont figyelembevétele mennyiben vezethetett volna más következtetésekhez az importárakat illetően.

109. A fellebbező arra hivatkozik, hogy ezt keresetének 101. pontjában kifogásolta. A Tanács azonban jogosan utal arra, hogy a fellebbező keresetének 101. pontjában csupán arra tért ki, hogy a feldolgozott Eurostat-adatok szerinti árszínvonal az 1998. év és az 1999–2001 közötti időszak vonatkozásában irreleváns. Ebben a pontban nem található hivatkozás a fellebbező által benyújtott adatokra.

110. Ezért ezt a kifogást is el kell utasítani, mivel a fellebbező az Elsőfokú Bíróság előtti eljárásban ezt a kérdést nem tette kifogás tárgyává.

4. Következtetések

111. Tehát összegezve a második fellebbezési jögalap első részét teljes egészében el kell utasítani.

50 – Lásd a jelen indítvány 28. pontját.

51 – Lásd a jelen indítvány 27. pontját.

B – *A második fellebbezési jogalap második részéről* 2. A felek érvei

1. A megtámadott ítélet

112. A második fellebbezési jogalap második része a megtámadott ítélet 193–196. pontja ellen irányul. E pontokban az Elsőfokú Bíróság elutasította a fellebbező azon kifogását, miszerint a Tanács a készleteket hibásan értékelte.

113. Az Elsőfokú Bíróság utalt arra, hogy a releváns időszak 1998-tól 2002. március 31-ig tartott, és hogy ezen időszak alatt a közösségi ipar készletei egyértelműen növekedtek. A fellebbező nem bizonyította, hogy a készletek 2000-tól tapasztalható javulása megfordította a figyelembe vett időszak alatt tapasztalható kedvezőtlen trendet. Ezzel összefüggésben az Elsőfokú Bíróság abból indult ki, hogy a „a készletek a figyelembe vett időszak egésze alatt magasak maradtak, és 2001 vége felé abszolút mértékben nőttek – ez a növekedés egybeesett a behozatal mennyiségének emelkedésével –, továbbá a készletek a vizsgálati időszak alatt a gyártás viszonylag nagy részét (15%-át) tették ki”⁵².

52 – Lásd a megtámadott ítélet 195. pontját.

114. A fellebbező azt kifogásolja, hogy az Elsőfokú Bíróság hibát követett el, mikor helyben hagyta a Tanácsnak a megtámadott rendelet (103) preambulumbekzdésében foglalt megállapítását, amely szerint a készletek helyzete drámai mértékben romlott.

115. A fellebbező *először is* azt kifogásolta, hogy az Elsőfokú Bíróság megállapítása szerint a készletek 2001 vége felé abszolút mértékben nőttek. Az Elsőfokú Bíróság nem vette figyelembe, hogy a közösségi ipar termelése is erőteljesen növekedett, és ezáltal elmulasztotta összevetni a készletek abszolút mértékének növekedését a termelés mennyiségének abszolút növekedésével.

116. *Másodszor*, a megtámadott rendelet nem támasztja alá az Elsőfokú Bíróság azon állítását, amely szerint a készletek a vizsgálati időszak alatt a gyártás viszonylag nagy részét, 15%-át tették ki.

117. A kár megállapítása során a mindenkori közreható tényezők változását kell vizsgálni. Az Elsőfokú Bíróságnak figyelembe kellett volna vennie, hogy a 2000. év és a vizsgálati időszak között – tehát ugyanabban az időben,

amikor az indiai importőrök a közösségi piacra léptek – a készletek tekintetében enyhe javulás következett be. Ezen enyhe javulás alapján nem lehetett volna drámai mértékű romlást megállapítani.

118. A *Tanács* elfogadhatatlannak tartja e kifogást. Először is azért, mert ténymegállapításra irányul. Továbbá azért, mert a fellebbező nem mutat rá arra, hogy az Elsőfokú Bíróság melyik jogi előírást sértette meg.

119. Egyébként a kifogás nem is megalapozott.

120. *Először*, az Elsőfokú Bíróság abszolút mértékre vonatkozó megállapítása a tények tekintetében helytálló. A készletek növekedése olyan nagymértékű volt, hogy készletek a közösségi ipar termelésének rendkívüli növekedése ellenére is az 1998. év és a vizsgálati időszak vége között relatíve majdnem 60%-kal (9,2%-ról 14,6%-ra) növekedtek.

121. *Másodszor*, a 15%-os arány a fellebbező előtt ismeretes volt. Egyébként a viszonylagos értékek, tehát a készleteknek az össztermeléshez viszonyított aránya, a megtámadott

rendelet (75) és (80) preambulumbekkezdésében foglalt táblázatokból kiolvashatók.

122. Végezetül a kifogás nem releváns. A megtámadott rendelet (103) preambulumbekkezdéséből az következik, hogy a készletek szintje csupán egy volt a számos olyan tényező közül, amelyeket a kármegállapítás tekintetében figyelembe vettek. A megtámadott rendelet (104) és (105) preambulumbekkezdéséből ezenfelül világosan kitűnik, hogy a készletek nem minősültek a kármegállapítás szempontjából lényeges elemnek. Ugyanis a készletek e preambulumbekkezdésekben nem kerülnek említésre. Ezt a fellebbező is elismerte, mikor arra utalt, hogy az árak alakulása volt az irányadó.

123. A *Bizottság* e kifogást elfogadhatatlannak tartja, mivel az ténymegállapításra irányul, és a fellebbező nem bizonyítja, hogy az Elsőfokú Bíróság bizonyítékot ferdített el.

124. Egyébként a Bizottság rámutat, hogy a készletek szintjének a megtámadott rendelet (80) preambulumbekkezdésében felvázolt növekedése egyértelműen utal a károsodásra. Ezt a mesterségesen alacsonyan tartott árak okozták. A készletek szintjének növekedése továbbá csak a károsodás egyik jele volt.

3. Jogi értékelés

125. *Elsőként* a fellebbező álláspontja szerint az Elsőfokú Bíróság akkor, amikor a készletek abszolút mértékére utalt, bizonyítékot ferdített el.

126. Jóllehet a fellebbezőnek annyiban igazat kell adni, hogy önmagában a készletek abszolút mértékének növekedéséből még nem vonható le a közösségi ipar helyzetére vonatkozó következtetés. Ehelyett a növekvő abszolút számadatokat inkább egyéb tényezők alakulásával, így például a termelés növekedésével kell összevetni.

127. Az azonban, hogy az Elsőfokú Bíróság indokolásában abszolút mértéket említ, még nem minősül a bizonyítékok elferdítésének. Ezt csupán akkor állapíthatnánk meg, ha az Elsőfokú Bíróság csak abszolút számadatokra támaszkodott volna anélkül, hogy azokat egyéb tényezőkkel vetette volna össze. Az Elsőfokú Bíróság az értékelése során azonban azt is tekintetbe vette, hogy a Tanács részletesen vizsgálta, hogyan aránylik az össztermeléshez a készletek abszolút mértéke.

128. Ezt a kifogást ezért el kell utasítani.

129. *Másodszor* a fellebbező arra hivatkozik, hogy a megtámadott rendelet nem támasztja alá az Elsőfokú Bíróság azon állítását, amely szerint a készletek a vizsgálati időszak alatt relatíve a gyártás 15%-át tették ki. Az Elsőfokú Bíróság a Tanács indokolását a sajátjával helyettesítette.

130. Amint azt a Tanács helyesen megjegyzi, a figyelembe vett időszakot jellemző hátrányos változás kiolvasható a megtámadott rendelet (75) és (80) preambulumbekkezdéséből, ahol az össztermelésre és a készletekre vonatkozó adatokat tüntették fel. Az Elsőfokú Bíróság ezért a megtámadott rendelet indokolásából közvetlenül kiemelhetette a hátrányos változást előidéző körülményeket. A Tanács ezenfelül a romló fejlődési tendenciát a megtámadott rendelet (80) preambulumbekkezdésében azzal támasztotta alá, hogy utalt a készleteknek az 1999. év és a 2001. év vége felé bekövetkezett jelentős, és ezáltal a 15%-ot elérő növekedésére.

131. Ezért ezt a kifogást el kell utasítani.

132. *Harmadszor* a fellebbező azt kifogásolja, hogy az Elsőfokú Bíróság a 2000-es év és a vizsgálati időszak vége között a készletek tekintetében beálló enyhe javulást nem vette figyelembe. E javulás alapján nem lehet e tényező drámai mértékű romlását megállapítani.

133. Ezzel összefüggésben meg kell jegyezni, hogy az Elsőfokú Bíróság a 194. pontban joggal hivatkozik arra, hogy a figyelembe vett időszak 1998-tól 2002. március 31-ig tartott. Utalni kell továbbá arra, hogy a közösségi intézmények a kár megállapítására vonatkozó vizsgálat szempontjából releváns időszak meghatározása tekintetében széles mérlegelési mozgásterrel rendelkeznek.⁵³ Az Elsőfokú Bíróság helyesen szögezte le, hogy a közösségi intézmények a vizsgált időszaknál hosszabb időszakra vonatkozóan is meghatározhatják a kárt, mivel a gazdasági trendeket kellőképpen hosszú időszakra vonatkozóan kell vizsgálni.⁵⁴ Ezért nem róható fel az Elsőfokú Bíróságnak, hogy a Tanácsnak a gazdasági trendek hosszabb időn át tartó megfigyelésének szükségességével kapcsolatos állítását jóváhagyta.

134. Amennyiben a fellebbező arra hivatkozik, hogy a készletek tekintetében időközben beállt javulás az indiai importőrök piacra lépésével esett egybe, úgy olyan körülményről van szó, amelyre a fellebbező az Elsőfokú Bíróság előtti eljárásban nem hivatkozott. E körülményre a fellebbezőnek az Elsőfokú Bíróság előtti eljárásban hivatkoznia kellett volna és azt bizonyítékokkal kellett volna alátámasztania. Ezért nem kifogásolható, hogy az Elsőfokú Bíróság e körülményt nem vette figyelembe.⁵⁵ A fellebbezési eljárásban ez a jogvita tárgya nem megengedhető kiterjesztésének és új tényre hivatkozásnak minősül.⁵⁶

53 – Lásd a jelen indítvány 23. pontját.

54 – Lásd a megtámadott ítélet 162. pontját és a C-69/89. sz., Nakijama kontra Tanács ügyben 1991. május 7-én hozott ítélet (EBHT 1991., I-2069. o.) 87. pontját, ahol felhívják a figyelmet arra, hogy a közösségi ipar által elszenvedett kár a dömpingmagatartások fennállására vonatkozó vizsgálat alá vont időszaknál hosszabb időszakra vonatkozóan is megállapítható.

55 – Lásd a jelen indítvány 28. pontját.

56 – Lásd a jelen indítvány 27. pontját.

135. A kifogás egyéb tekintetben sem lenne releváns. A kifogások nem relevánsak, ha kizárólag az ítélet indokolása ellen irányulnak anélkül, hogy az ítélet rendelkező részében foglaltakat érintenék⁵⁷. Ha az Elsőfokú Bíróság a Tanács készletekre vonatkozó értékelését elvetette volna, az sem vezetett volna a Tanács rendeletének megsemmisítéséhez.

136. A megtámadott rendelet (103) preambulumbekzdéséből ugyan kitűnik, hogy a Tanács a kárra vonatkozóan levont következtetései között a készletek szintjének romlását is megnevezte. Ezzel összefüggésben azonban az alaprendelet 8. cikkének (5) bekezdésére kell utalni. E rendelkezés szerint a támogatott importnak a Közösség érintett gazdasági ágazatára gyakorolt hatását célzó vizsgálatnak ki kell terjednie az összes gazdasági tényező és mutatószám kiértékelésére, melyek alatt a készletek is értendőek.⁵⁸ Azonban e rendelkezés is egyértelművé teszi, hogy nem szükséges, hogy az említett tényezők közül akár egy, akár több a károsodás feltételezésére vonatkozóan döntő jelentőséggel bírjon. Így abból, hogy a megtámadott rendelet (103) preambulumbekzdése

57 – A C-302/99. P. és C-308/99. P. sz., Bizottság és Franciaország kontra TF1 egyesített ügyekben 2001. július 12-én hozott ítélet (EBHT 2001., I-5603. o.) 26–29. pontja; a 22. lábjegyzetben hivatkozott, Lenaerts, K., Arts, D., i.m., 16–019. pont.

58 – Az alaprendelet 8. cikkének (5) bekezdésében továbbá megemlítsre kerülnek azok a tények, hogy az érintett ágazat még mindig egy múltbeli támogatás vagy dömpingáron értékesített termék hatásaiból való kilábalás szakaszában van; sor kerül a kiegyenlíthető támogatások összege nagyságrendjének megállapítására; az értékesítési forgalom, a nyereségesség, a termelékenység, a piaci részesedés, a befektetések megtérülése és a kapacitáskihasználtság terén bekövetkezett tényleges vagy potenciális hanyatlás mértékének megállapítására; a Közösség árait befolyásoló tényezők megállapítására; a pénzforgalmi mutatókra, készletekre, foglalkoztatottságra, munkabérekre, növekedésre, tőkeszerző vagy befektetési képességre gyakorolt tényleges és potenciális negatív hatások megállapítására; valamint a mezőgazdaság esetében annak megállapítására, hogy nem növekedtek-e a kormányzat támogató programjaira nehezedő terhek.

megemlíti a készleteket, még nem lehet arra következtetni, hogy a Tanács a megtámadott rendelet indokolása során a készletek szintjére vonatkozó megállapításait tekintette irányadónak.

137. A megtámadott rendelet (105) preambulumbekkezdésében a Tanács mindazonáltal egyértelművé tette, hogy a kár bekövetkeztét különösen a támogatott behozatal árakra gyakorolt hatásával indokolta.⁵⁹ Véleményem szerint ennyiben nem feltételezhető, hogy a készletek szintjére vonatkozó megállapítás a károkozás megállapításának, és ezáltal a megtámadott rendelet indokolásának „tartópillére” lenne, amelynek kidőlésével a rendeletet meg kellene semmisíteni.

138. Ezért a kifogást ebből a szempontból is el kell utasítani.

4. Következtetések

139. Tehát összegezve a második fellebbezési jogalap második részét is teljes egészében el kell utasítani.

⁵⁹ – A Tanács a kár kiküszöbölése szintjének a megtámadott rendelet (166)–(169) preambulumbekkezdésében történő figyelembevételé során sem a készleteket, hanem az árakat vette alapul.

VIII – A harmadik fellebbezési jogalapról

140. A harmadik fellebbezési jogalap keretében a fellebbező arra hivatkozik, hogy az Elsőfokú Bíróság hibát követett el az elsőfokú eljárás keretében a fellebbező által előterjesztett ötödik jogalap elutasításával. Az Elsőfokú Bíróság nem vette kellőképpen figyelembe, hogy a kár szintén az alaprendelet 8. cikkének (7) bekezdése értelmében vett egyéb tényezőre vezethető vissza, nevezetesen a CD-R-ek szabadalma utáni túlzottan magas, és ezáltal versenyellenes jogdíjakra.

A – A megtámadott ítélet

141. A megtámadott ítélet 260–279. pontjában az Elsőfokú Bíróság először is azzal a kifogással foglalkozott, amely szerint a Tanács e tényező vizsgálatát elmulasztotta. E tekintetben az Elsőfokú Bíróság megállapította, hogy a Tanács a megtámadott rendelet (134) és (135) preambulumbekkezdésében általánosságban megvizsgálta a szabadalmakból eredő jogdíjak fizetésének hatásait.⁶⁰

142. Az Elsőfokú Bíróság ezt követően azzal a kifogással foglalkozott, amely szerint a Tanács nem vizsgálta meg kellőképpen azt, hogy az állítólag versenyellenes jogdíjak fizetése megtörhette-e az érintett behozatalok és

⁶⁰ – Lásd a megtámadott ítélet 260–267. pontját.

a kár között fennálló okozati viszonyt. Az Elsőfokú Bíróság e kifogást elutasította. A szóban forgó tényező pontos hatásainak megállapítását nem tartotta szükségesnek. Ehelyett elegendő a közösségi intézmények részéről annak megállapítása, hogy a támogatott behozattal okozott kár egy effajta külső hatást leszámítva is jelentős volt. Az Elsőfokú Bíróság elégségesnek találta a Tanács indokolását, miszerint a jogdíjakat már azelőtt megfizették, hogy a behozatal jelentőssé vált volna, és a közösségi gyártók helyzetének kedvezőtlen változása nem a jogdíjak fizetésére vezethető vissza. Az Elsőfokú Bíróság továbbá tekintetbe vette azt, hogy az állítólagos versenyellenes gyakorlat nem a közösségi gyártóknak tudható be.

143. Végezetül az Elsőfokú Bíróság azt a kifogást vizsgálta meg, amely szerint a Tanács a kárt nem megfelelően értékelte. Ezzel összefüggésben az Elsőfokú Bíróság úgy találta, hogy a jogdíjak fizetésére az összes gyártó – köztük a fellebbező is – köteles volt. Ennélfogva a jogdíjak nem indokolják a közösségi árak és a támogatott behozatali árak közötti különbséget, így nem befolyásolják az alákínálás mértékét sem.

B – *A felek érvei*

144. A *fellebbező* a tárgyaláson arra hivatkozott, hogy a harmadik fellebbezési jogalapot nem lehet elutasítani, mivel az ítéletnek a

harmadik fellebbezési jogalappal megtámadott részét a harmadik fellebbezési jogalap címében kellő egyértelműséggel megjelölte.

145. A fellebbező harmadik fellebbezési jogalapjában annak tartalmát tekintve arra hivatkozik, hogy az Elsőfokú Bíróság a megtámadott rendelet felülvizsgálata során tévesen értelmezte az alaprendelet 8. cikkének (7) bekezdését. E rendelkezés szerint az egyéb ismert tényezők által előidézett kárt nem lehet az állítólagos támogatott importnak tulajdonítani. Ha egy másik tényező is ismert, meg kell vizsgálni, hogy az okozott kár e tényező nélkül fennállna-e, és ha igen, milyen mértékű lenne. Az viszont nem releváns, hogy egy effajta tényező a közösségi ipar magatartásának tulajdonítható-e.

146. A *Tanács* nézete szerint ez a fellebbezési jogalap eleve elfogadhatatlan. A fellebbező nem tisztázza, hogy a megtámadott ítélet mely megállapítását támadja, hanem csupán a megtámadott ítélet egyes pontjaira hivatkozik. A fellebbező azt sem fejté ki, hogy az Elsőfokú Bíróság mennyiben valósított meg jogsértést.

147. A Tanács álláspontja szerint a fellebbezési jogalap nem is megalapozott. Az Elsőfokú Bíróság az alaprendelet 8. cikkének (7) bekez-

dését helyesen alkalmazta. A közösségi bíróságok állandó ítélkezési gyakorlata szerint járt el. Eszerint a támogatott behozatal és a kár között fennálló okozati viszony a következő lépések szerint vizsgálandó.

148. Először egy pozitív tesztet alkalmazva meg kell vizsgálni, hogy a támogatott behozatal okozhatott-e kárt. A károkozás akkor is megállapítható, ha a kár nem csak a támogatott behozatalra, hanem más tényezőkre is visszavezethető.

149. Majd egy negatív tesztet alkalmazva azt kell megvizsgálni, hogy egyéb ismert tényező megtöri-e a támogatott behozatal és a kár között fennálló okozati viszonyt. Ilyen törés azonban csak akkor vélelmezhető, ha a támogatott behozatal kárra gyakorolt hatása az egyéb tényezők hatásaihoz viszonyítva olyan elenyésző, hogy az egyéb tényezők hatásával összehasonlítva már nem tekinthető lényegesnek.

150. Az Elsőfokú Bíróság helyesen vizsgálta, hogy maga a közösségi ipar hozzájárult-e a kárhoz. Végezetül a fellebbező azt sem bizonyította, hogy az állítólag versenyellenes jogdíjak milyen hatást gyakoroltak a bekövetkezett kárra. Nem jelölte meg, hogy az Elsőfokú Bíróság mennyiben értékelt helytelenül a bizonyítékokat.

151. A *Bizottság* sem tartja elfogadhatónak a harmadik fellebbezési jogalapot. A fellebbező csupán a megtámadott ítélet 272. pontját vitatja. Ez a pont azonban az Elsőfokú Bíróság teljes érvelésének nem döntő fontosságú eleme.

152. A *Bizottság* rámutat továbbá arra, hogy a fellebbező nem kérdőjelezi meg az Elsőfokú Bíróságnak a megtámadott ítélet 272. pontjában foglalt azon megállapítását, miszerint az állítólagos versenyellenes gyakorlat nem tudható be a közösségi gyártók magatartásának, és a közösségi intézmények ezért nem voltak kötelesek ezt figyelembe venni.

C – Jogi értékelés

153. Amint az a fentiekben kifejtésre került,⁶¹ a fellebbezésben egyértelműen meg kell jelölni, hogy az az Elsőfokú Bíróság ítélete mely részének megsemmisítésére irányul, és e kérelem milyen jogi érvelésen alapul.

154. Először is a fellebbező a harmadik fellebbezési jogalap címében egyértelművé tette, hogy ez a fellebbezési jogalap a megtámadott ítélet azon része ellen irányul, amelyben

⁶¹ – Lásd a jelen indítvány 26. pontját.

az Elsőfokú Bíróság az ötödik kereseti jogalapot elutasította. Ezért a harmadik fellebbezési jogalap címéből kitűnik, hogy a fellebbező az ítélet mely részét (260–279. pont) kívánta megtámadni. Igaz, hogy a fellebbező a harmadik fellebbezési jogalap indoklásában csupán a megtámadott ítélet 272. pontját említi. A fellebbezési jogalap címéből azonban az ítélet megtámadott része kellő egyértelműséggel kivehető.

155. Másodszor a fellebbező utalt arra, hogy véleménye szerint az Elsőfokú Bíróság a megtámadott rendelet felülvizsgálata során az alaprendelet 8. cikkének (7) bekezdését nem vette kellőképpen figyelembe. Ezáltal világossá tette, hogy a károsodás megállapításáról van szó.

156. Véleményem szerint ezért a harmadik fellebbezési jogalap elfogadható.

157. A fellebbező arra hivatkozik, hogy az Elsőfokú Bíróság megsértette az alaprendelet 8. cikkének (7) bekezdését. Az alaprendelet 8. cikkének (7) bekezdése előírja, hogy a Közösség érintett gazdasági ágazata számára sérelmet előidéző támogatott importon kívül egyidejűleg más ismert tényezőket is figyelembe kell venni annak biztosítása érdekében, hogy az egyéb ilyen tényezők által előidézett sérelmek hatásai ne legyenek az alaprendelet 8. cikke (6) bekezdésének rendelkezései értelmében a kérdéses támogatott import által előidézett hatásoknak tulajdoníthatók. E rendelkezés példaként említi különösen, hogy e vonatkozásban figyelembe

vehető a kereskedelemkorlátozó gyakorlatok alkalmazása vagy versengés a kérdéses harmadik ország és a Közösség termelői között.

158. A fellebbező szerint az alaprendelet 8. cikke (7) bekezdésének megsértése először is abban mutatkozik meg, hogy az Elsőfokú Bíróság jóváhagyta a Tanácsnak a megtámadott rendeletbe foglalt megállapításait, amelyek szerint az állítólagos versenyellenes jogdíjak nem rontották le a támogatott behozatal és a kár között fennálló okozati összefüggést (1). Az Elsőfokú Bíróság továbbá jogsértően utasította el a fellebbező arra vonatkozó kifogását, hogy a kár értékelésénél figyelembe kellett volna venni a jogdíjak hatását (2).

1. A jogdíjak okozati összefüggésre gyakorolt hatása

159. Ahogy azt az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 269. pontjában helytállóan kifejtette, a támogatott behozatal és a kár között fennálló okozati összefüggés vonatkozásában meg kell vizsgálni, hogy egyéb tényezők alkalmasak voltak-e a támogatott behozatal és a közösségi ipar által elszenvedett kár között fennálló okozati összefüggés megtörésére.⁶²

62 – Lásd az Elsőfokú Bíróság T-166/94. sz., Koyo Seiko kontra Tanács ügyben 1995. július 14-én hozott ítéletének (EBHT 1995., II-2129. o.) 81. pontját, a T-97/95. sz., Sinochem kontra Tanács ügyben 1998. január 29-én hozott ítéletének (EBHT 1998., II-85. o.) 98. pontját és a T-33/98. és T-34/98. sz., Petrotub és Republica kontra Tanács egyesített ügyekben 1999. december 15-én hozott ítéletének (EBHT 1999., II-3837. o.) 176. pontját.

160. Ezzel összefüggésben – ahogy azt az Elsőfokú Bíróság helyesen megállapította⁶³ – a szóban forgó tényezők hatását nem feltétlenül kell részletesen bizonyítani és figyelembe venni. A vizsgálat célja szempontjából elegendő annak megállapítása, hogy a támogatott behozatal által okozott kár a szóban forgó tényezőket figyelmen kívül hagyva jelentős volt. Ennek oka az, hogy az alaprendelet szerint (már) nem előfeltétel, hogy a kár fő oka a támogatott behozatal legyen, így kiegyenlítő vám kivetése akkor is lehetséges, ha a kárt több tényező együttesen okozza.⁶⁴

161. Az Elsőfokú Bíróság által alkalmazott jogi vizsgálati mérce tekintetében ezért nem találok téves jogalkalmazást. Azt fogom még vizsgálni, hogy hibázott-e az Elsőfokú Bíróság e jogi mérce alkalmazásakor.

162. A Tanács megállapította, hogy jogdíjak fizetésére minden CD-R-gyártó köteles volt, akiknek ezt a Tanács által megállapított kár tekintetében releváns időszakot megelőzően is fizetniük kellett. Figyelembe vette továbbá az indiai import piacra történő belépése és

a közösségi ipart sújtó, általa megállapított károsodás időbeli egybeesését. Különös tekintettel e megállapításokra úgy vélte, hogy a jogdíjak fizetése nem tekinthető úgy, hogy megszakítja az oksági kapcsolatot a támogatott behozatal és a közösségi ipar által elszenvedett kár között.⁶⁵

163. A fellebbező az Elsőfokú Bíróság előtti eljárásban nem hivatkozott bizonyítékokkal alátámasztotta arra, hogy a Tanács e megállapítása miért ne lenne helytálló. Csupán arra hivatkozott, hogy a Mukand-ügyben hozott ítéletből⁶⁶ következik, hogy a Közösség szerveinek a jogdíjak hatásait pontosan meg kell állapítaniuk.

164. A Mukand-ügyben hozott ítélet azonban olyan esetre vonatkozott, amelyben a közösségi gyártók érintett termékre vonatkozó árait csupán a közösségi gyártók lehetséges versenyellenes gyakorlata érintette hátrányosan, nem pedig az adott terméket a Közösség területére behozó gyártók árai.⁶⁷ Amennyiben ilyen esetben a kár megállapítása

63 – Lásd a megtámadott ítélet 269. pontját.

64 – Lásd a 277/85. és 300/85. sz., Canon és társai kontra Tanács egyesített ügyekben 1988. október 5-én hozott ítélet (EBHT 1988., 5731. o.) 62. pontját, ahol a korábbi szabályozáshoz képest mutatkozó különbségeket vizsgálták. A nem az Európai Gazdasági Közösség területéhez tartozó országokból származó dömping vagy támogatott behozattal szembeni védelemről szóló, 1984. július 23-i 2176/84/EGK tanácsi rendelet (HL L 201., 1984.7.30., 1. o.) 1984. augusztus 24-i helyesbített változata (HL L 227., 1984.8.24., 35. o.) alapján fennálló korábbi jogi helyzettel ellentétben többé nem előfeltétele kiegyenlítő vám kivetésének, hogy a támogatott behozatal legyen a kár fő oka. Lásd ehhez a 17. lábjegyzetben hivatkozott Müller, W., Khan, N., Neumann, H.-A., i.m., 3.96. pontját.

65 – Lásd a megtámadott rendelet (134) preambulumbekzdését.
66 – A T-58/99. sz., Mukand és társai kontra Tanács ügyben 2001. szeptember 19-én hozott ítélet (EBHT 2001., II-2521. o.).

67 – Különösen a 66. lábjegyzetben hivatkozott Mukand és társai kontra Tanács ügyben hozott ítélet 46–48. pontja és 52–55. pontja.

során különösen arra támaszkodnak, hogy a támogatott behozatal árai nem érték el a Közösség területén előállított áruk árait, egyértelmű, hogy a Közösség területén előállított termékek árának mesterséges emelését célzó gyakorlat alkalmas lehet a kár és a támogatott behozatal közötti okozati összefüggés megkérdőjelezésére.⁶⁸

165. A jelenlegihez hasonló esetben azonban, amikor az állítólagosan versenyellenes jogdíjat minden gyártónak meg kellett fizetnie, az okozati összefüggés megtörésének lehetősége nem egyértelmű. Ez különösen érvényes akkor, ha a Tanács megállapította, hogy a jogdíjakat már korábban megfizették, a megállapított kár (az árak esése) azonban a támogatott áruk közösségi piacra történő belépésével esett időben egybe. Ilyen körülmények között a fellebbezőnek bizonyítékokkal kellett volna alátámasztania, hogy az állítólagosan jogellenes jogdíjak követelése miért töri meg a Tanács által megállapított okozati összefüggést.⁶⁹ Mivel ez nem történt meg, nem kifogásolható, hogy az Elsőfokú Bíróság helybenhagyta a Tanács megállapításait.⁷⁰

68 – A 66. lábjegyzetben hivatkozott Mukand és társai kontra Tanács ügyben hozott ítélet 46. pontja. Lásd azonban a 15. lábjegyzetben hivatkozott AGST Draht- und Biegetechnik ügyben hozott ítélet 45–54. pontját is, amely szerint bizonyítékokkal alátámasztottan kell arra hivatkozni, hogy az egyik piacon mesterségesen magas ár mennyiben hathat egy másik piacra.

69 – Lásd a 15. lábjegyzetben hivatkozott AGST Draht- und Biegetechnik ügyben hozott ítélet 45–54. pontját.

70 – Lásd a jelen indítvány 25. pontját.

166. Ennélfogva nem találom téves jogalkalmazást a jelen esetben az Elsőfokú Bíróság által alkalmazott jogi vizsgálati mérce tekintetében.

2. A kár értékelése

167. A kár értékelésével kapcsolatban az Elsőfokú Bíróság rámutatott arra, hogy a jelen ügyben vizsgálandó állítólagos versenyellenes gyakorlat – a Mukand-ügyben hozott ítélet alapjául szolgáló esettől eltérően – minden gyártóra kihatott. Ezért a jogdíjak megfizetése nem befolyásolta az alákínálás mértékének megállapításakor figyelembe vett körülményeket. A Tanács ezért kiindulhatott abból, hogy a szóban forgó tényező a közösségi és az indiai árak között fennálló különbséget nem indokolhatta.⁷¹

168. Ezzel összefüggésben először is azt kell tekintetbe venni, hogy a közösségi ipar által elszenvedett kár megállapítása nemcsak a támogatott behozattal szemben kivetett

71 – Lásd a megtámadott ítélet 274. pontját.

kiegyenlítő vám megállapításának előfeltétele,⁷² hanem szerepet játszhat a kiegyenlítő vám *mértékének* meghatározásában is.

nyabb árakhoz fűződő érdek között fennáll. A támogatott behozatalra megállapított árat a kiegyenlítő vámok csak olyan mértékben növelik, amely a közösségi ipar védelméhez szükséges. Ezenfelül azonban azok nem biztosíthatnak a közösségi ipar számára versenyelőnyt a támogatott importtal szemben.

169. Az alaprendelet 15. cikke (1) bekezdésének harmadik mondata szerint a kiegyenlítő vám nem haladhatja meg a kiegyenlíthető támogatások összegét, ugyanakkor alacsonyabbnak kell lennie, ha alacsonyabb vám elegendő a Közösség érintett gazdasági ágazata számára okozott kár megszüntetéséhez (az úgynevezett „*lesser duty*”-szabály). Ezért a „*lesser duty*”-szabály alapján a támogatás mértékét a kár elhárításának mértékével vetik össze. Amennyiben a kár elhárításának mértéke a szubvenció mértékét nem éri el, csupán a kárelhárítás mértékének megfelelő kiegyenlítő vám kerülhet kivetésre.

170. A „*lesser duty*”-szabály értelme az, hogy csak azt a támogatott behozatallal elért versenyelőnyt ellensúlyozzák, amely a közösségi ipar védelméhez szükséges. A „*lesser duty*”-szabálynak ezért az a feladata, hogy csökkentse azt a feszültséget, amely egyrészt a közösségi ipar támogatott behozatallal szembeni kereskedelmi jogi védelme, másrészt a lehető leginkább versenyképes közösségi iparhoz és az érintett termékek közösségi átvevői számára a lehető legalacso-

171. Amennyiben a „*lesser duty*”-szabály e célját figyelembe vesszük, egyértelművé válik, hogy az alaprendelet 8. cikkének (7) bekezdése szerinti más tényezők figyelembe vételekor a „*lesser duty*”-szabály keretében kifinomultabb szűrő javasolható, mint annak vizsgálata, hogy megtöri-e egy másik tényező a támogatott behozatal és a kár közötti okozati összefüggést. Mivel kiegyenlítő vám kivetése akkor is lehetséges, ha a kárt több tényező okozza, az okozati összefüggés vizsgálata keretében elegendő a fent leírt „durva szűrő” alkalmazása.⁷³ Ebben az összefüggésben a szóban forgó tényezők hatását nem feltétlenül kell részletesen bizonyítani és figyelembe venni. A „*lesser duty*”-szabály célja azonban az, hogy a közösségi ipar számára ilyen esetben se biztosítson a szükséges mértéket meghaladó védelmet. E cél elérése érdekében célszerű lehet a kárelhárítási szint kiszámításánál olyan tényezőket is figyelembe venni, amelyek bár a támogatott behozatal és a kár közötti okozati összefüggést nem törlik meg, hatással lehetnek a kárelhárítási szint

72 – Amennyiben nem áll fenn támogatott behozatallal okozott kár, mivel a támogatott behozatal és a kár között fennálló okozati összefüggést egy másik tényező megtöri, nem vehető ki kiegyenlítő vám. E kérdést már fent (a jelen indítvány 159–166. pontja) részletesen megvizsgáltam.

73 – Lásd a jelen indítvány 159–166. pontját.

mértékére. Ennyiben a kárelhárítási szint kiszámítása során az okozati összefüggés vizsgálatának keretében használt szűrőtől eltérően „kifinomultabb szűrő” alkalmazása indokolt.⁷⁴

172. Figyelembe kell venni azonban azt, hogy – ahogy az fent említésre került – a kereskedelempolitikai védintézkedés meghozatalához szükséges gazdasági adatok értékelése és mérlegelése összetett feladat és a Közösség szervei e téren széleskörű mérlegelési mozgásterrel rendelkeznek.⁷⁵

173. Ilyen körülmények között most azt kell vizsgálni, hogy az Elsőfokú Bíróság a Tanácsnak a kárelhárítási szint kiszámítása és a „*lesser duty*”-szabály alkalmazása tekintetében fennálló mérlegelési mozgásteret gyakorlásának a felülvizsgálata folyamán helyesen vette-e figyelembe az állítólag túlzott mértékű jogdíjakat.

74 – Lásd Adamantopoulos, K., Pereyra, M. J., *EU Antisubsidy Law & Practice*, 2. kiadás, Sweet & Maxwell 2007., 6–039. pont; a 17. lábjegyzetben hivatkozott Müller, W., Khan, N., Neumann, H.-A., i.m., 14.3. pont, amelyben rámutatnak arra, hogy a kárelhárítási szint kiszámításánál ki kell küszöbölni a többi tényezőt.

75 – Lásd a jelen indítvány 23. pontját. Ezzel összefüggésben figyelembe kell venni azt is, hogy az alaprendelet 15. cikke (1) bekezdésének harmadik mondata az egyes nyelvi változatokban úgy tűnik, hogy már a „*lesser duty*”-szabály kárelhárítási szintre történő alkalmazását a Közösség szerveinek mérlegelési jogkörébe utalja, lásd például az angol („should”) vagy a német („sollte”) változatot. Egyéb nyelvi változatokból – például franciául („doit”), spanyolul („será”) és szlovénul („mora”) – azonban nem vezethető le feltétlenül mérlegelési mozgáster. Amennyiben figyelembe vesszük, hogy a „*lesser duty*”-szabály kárelhárítási szintre vonatkozó alkalmazása a védintézkedésről szóló megállapodás (HL 1994. L 336., 184. o.; magyar nyelvű különkiadás 11. fejezet, 21. kötet, 274. o.) 19.2. cikke alapján ugyan kívánatosnak minősül, de nem kötelezően előírt, ez véleményem szerint inkább a közösségi szerveknek a „*lesser duty*”-szabály alkalmazására vonatkozó mérlegelési mozgásterével szemben szól.

174. Ezzel összefüggésben először is arra kell utalni, hogy a szakirodalomban korábban több ízben rámutattak annak veszélyére, hogy az európai versenyjogi jogsértések figyelmen kívül hagyása a kereskedelempolitikai védintézkedések bevezetésére irányuló eljárásban oda vezethet, hogy a szerződések versenyjogi célkitűzéseit meghiúsítják.⁷⁶

175. Valójában azokban az esetekben, amelyekben a harmadik országból származó importárakat a közösségi gyártók versenyellenes gyakorlat révén mesterségesen megnövelt áraival hasonlítják össze, fennáll annak a veszélye, hogy a támogatott importból eredő versenyelőny közömbösítésének szintjét túl magasra teszik. A túl magasan megállapított kárelhárítási szint az érintett termék átvevőjét terheli anélkül, hogy e szintet a közösségi ipar védelme igazolná.

176. Ez azonban véleményem szerint nem vezet oda, hogy a Tanács mérlegelése keretében minden olyan esetben, amelyben az állítólagos versenyellenes gyakorlat kihat az árakra, köteles e gyakorlatot a kárelhárítási szint kiszámításánál figyelembe venni. Különösen olyan esetben nem tartom feltétlenül szükségesnek, hogy a Tanács az állítólagos versenyellenes gyakorlatot a kárelhárítási

76 – Temple Lang, J., a Mukand-ügyben hozott ítélet elemzése, *Common Market Law Review*, 2002., 633. és azt követő oldalak, 635. o.; Branton, J., „Trade Law Meets Antitrust in the European Court: Judgement in Mukand v. Council”, *International Trade Law Review*, 2001., 184. és azt követő oldalak; Clough, M., „Conflicts between EEC Anti-dumping and Competition Law”, *European Competition Law Review*, 1992., 222. és azt követő oldalak.

szint kiszámítása keretében figyelembe vegye, amikor a gyakorlat minden szóban forgó gyártót érinthet. Ilyen esetben a jogdíjak fizetése keretfeltételnek minősül, amely megszabja az összes gyártó mozgásterét. Amennyiben a közösségi iparnak nem tulajdonítható ilyen gyakorlat, jogszerűen támasztanak a közösségi ipar védelmét szolgáló kiegyenlítő vám kivetésére igényt, amely az adott keretfeltételek között a támogatott importtal szemben véd.

IX – A jogi értékelésből levont következtetések

179. Fentiek alapján a fellebbezés nem megalapozott, ezért teljes egészében el kell utasítani.

177. A jelen esetben az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 274. pontjában tekintetbe vette, hogy minden CD-R-gyártónak meg kellett fizetnie az állítólagos versenyellenes jogdíjakat és az állítólagos versenyellenes gyakorlatot nem lehetett a közösségi iparnak tulajdonítani. Az Elsőfokú Bíróság ennél fogva a megtámadott ítélet 275. pontjában joggal vélhette úgy, hogy az állítólag túl magas jogdíjak nem lehettek hatással az árak vonatkozásában végbemenő alakítás mértékének kiszámítására és hogy a Tanácsnak a megtámadott rendelet (134) preambulumbekezdésébe foglalt megállapítása nem kifogásolható.

X – Költségek

180. Az eljárási szabályzat 69. cikkének 2. §-a alapján, amelyet ugyanezen szabályzat 118. cikke alapján a fellebbezési eljárásban is alkalmazni kell, a Bíróság a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére. Mivel véleményem szerint a fellebbező a pervesztes, kötelezni kell a költségek viselésére.

D – Következtetések

178. Összegezve tehát a harmadik fellebbezési jogalapot is teljes egészében el kell utasítani.

181. Az eljárási szabályzat 69. cikke 4. §-ának (1) bekezdése alapján, amely ugyanezen szabályzat 118. cikke alapján a fellebbezési eljárásban is alkalmazandó, a Bizottságot saját költségeinek viselésére kell kötelezni.

XI – Véggövetkeztetések

182. A fenti megfontolásokra tekintettel azt javasolom, hogy a Bíróság

- utasítsa el a fellebbezést;
- kötelezze a fellebbezőt az eljárás költségeinek viselésére;
- kötelezze a Bizottságot saját költségeinek viselésére.